

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · segon període · sèrie C · número 99

Comissió del Síndic de Greuges

Sessió 5, dilluns 12 de novembre de 2018

Presidència de l'H. Sr. Ramon Espadaler i Parcerisas

TAULA DE CONTINGUT

Composició de la comissió 412-00004/12	3
Sol·licitud de sessió informativa amb el síndic de greuges sobre les comunicacions que ha tramès a institucions nacionals i internacionals entre el setembre del 2017 i l'abril del 2018 358-00003/12	4
Informe del Síndic de Greuges sobre el dret a l'habitatge (qüestions urgents) 360-00002/12	5
Informe del Síndic de Greuges sobre la universalització de l'assistència sanitària 360-00003/12	26

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7992 (sèrie C)

DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 5 de la CSG

La sessió de la Comissió del Síndic de Greuges (CSG) s'obre a les tres de la tarda i deu minuts. Presideix Ramon Espadaler i Parcerisas, acompanyat de la vicepresidenta, María Francisca Valle Fuentes, i de la secretària, Noemí Llauredó Sans. Assisteix la Mesa el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Hi són presents els diputats Martín Eusebio Barra López, Carmen de Rivera i Pla, Munia Fernández-Jordán Celorio, María Luz Guilarte Sánchez, Manuel Rodríguez de l'Hotellerie de Fallois i Sergio Sanz Jiménez, pel G. P. de Ciutadans; Anna Geli i España, Lluís Guinó i Subirós, Aurora Madaula i Giménez, Antoni Morral i Berenguer i Eduard Pujol i Bonell, pel G. P. de Junts per Catalunya; Eva Baró Ramos, Najat Driouech Ben Moussa, Gemma Espigares Tribó i Gerard Gómez del Moral i Fuster, pel G.P. Republicà; Marta Moreta Rovira, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar, i Joan Josep Nuet i Pujals i Susanna Segovia Sánchez, pel G. P. de Catalunya en Comú Podem.

Assisteix a aquesta sessió el síndic de greuges, Rafael Ribó i Massó, acompanyat de l'adjunt general, Jaume Saura i Estapà, i del director de Relacions amb Entitats i Empreses, Francesc Vendrell i Bayona.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Composició de la Comissió del Síndic de Greuges (tram. 412-00004/12). Ple del Parlament. Elecció del secretari o secretària.

2. Sol·licitud de sessió informativa de la Comissió del Síndic de Greuges amb el síndic de greuges sobre les comunicacions que ha tramès a institucions nacionals i internacionals entre el setembre del 2017 i l'abril del 2018 (tram. 358-00003/12). Manuel Rodríguez de l'Hotellerie de Fallois, del Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.

3. Informe del Síndic de Greuges sobre el dret a l'habitatge (qüestions urgents) (tram. 360-00002/12). Síndic de Greuges. Presentació de l'informe (informe: BOPC 34, 20).

4. Informe del Síndic de Greuges sobre la universalització de l'assistència sanitària (tram. 360-00003/12). Síndic de Greuges. Presentació de l'informe (informe: BOPC 89, 19).

El president

Molt bé. Molt bona tarda.

Composició de la comissió

412-00004/12

Anirem per desenvolupar l'ordre del dia. El primer punt de l'ordre del dia és la composició de la comissió del síndic. Hi ha un grup parlamentari, en aquest cas el Grup Parlamentari Republicà, que fa una substitució de la senyora Eva Baró, que deixarà la comissió i s'hi incorporarà en representació d'aquest grup la Noemí Llauredó, si no vaig equivocat, la qual cosa no priva que avui, doncs, la senyora Baró substanciï un dels punts de l'ordre del dia.

Per tant, fem dues coses. Una, notificar aquesta substitució, aquest relleu a la comissió, no? (*Veus de fons.*) Ah, a la Mesa? Només era a aquests efectes? Perdó. És que ho havia interpretat malament. Perfecte. Doncs això és d'una pulcritud tremenda. Per tant, doncs, queda, entenc, notificat a la comissió.

Passaríem al segon punt de l'ordre del dia, un punt que es va incorporar... (*Gemma Espigares Tribó demana per parlar.*) Sí?

Gemma Espigares Tribó

Per anunciar les substitucions.

El president

Sí, digui.

Gemma Espigares Tribó

El diputat Gómez del Moral substitueix la diputada Irene Fornós.

El president

Hi ha algun altre grup que faci alguna substitució? (*Manuel Rodríguez de l'Hotellerie de Fallois demana per parlar.*) Sí?

Manuel Rodríguez de l'Hotellerie de Fallois

El diputat Sergio Sanz substituirà l'Elisabeth Valencia.

El president

A la resta de grups no hi ha cap substitució; per tant, gràcies per notificar-les.

Sol·licitud de sessió informativa amb el síndic de greuges sobre les comunicacions que ha tramès a institucions nacionals i internacionals entre el setembre del 2017 i l'abril del 2018

358-00003/12

El segon punt de l'ordre del dia és la sol·licitud de sessió informativa de la Comissió del Síndic de Greuges, amb el síndic de greuges, sobre les comunicacions que ha tramès a les institucions nacionals i internacionals entre el setembre del 2017 i l'abril del 2018. Aquesta és una proposta del Grup Parlamentari de Ciutadans i, per tant, donaríem la paraula per a la seva defensa al senyor Manuel Rodríguez.

Manuel Rodríguez de l'Hotellerie de Fallois

Gràcies, senyor president. Bien, en el último informe que nos ha presentado el señor Ribó en el Parlament se podía ver el cuadro número 3, en el que se relacionaban todas las comunicaciones del *síndic* con organismos nacionales e internacionales. Pues, bien, esta relación la hemos observado con mucho detenimiento en cada una de las actuaciones que se han llevado a cabo durante los últimos meses.

Y las conclusiones que podemos sacar son: en primer lugar, que el señor Ribó ha actuado como *síndic del procés* vendiendo los mantras del nacionalismo separatista, ignorando nuevamente a la mayoría de catalanes. Además, lo ha hecho con un relato falso en el que no habla de la vulneración de derechos, por parte de los partidos separatistas en este Parlament, a todos los catalanes y tampoco habla del golpe a la democracia.

En segundo lugar, que ha actuado como un actor político más, dejando la credibilidad de la institución por los suelos, aunque como actor secundario en el reparto de papeles del teatro del *procés*.

En tercer lugar, defender todas las causas del separatismo y, además, sin pudor; con dinero público, con el dinero de todos los catalanes. Los viajes se los hemos pagado todos. Ha insultado a nuestras instituciones, a nuestro país y a nuestra democracia, y eso no se lo vamos a permitir.

Por ello creemos que debe venir aquí a dar la cara, al Parlament, para que explique sus actuaciones y si son consecuentes con el desempeño de su cargo. Además, tal y como anunciamos durante el pasado Pleno, esta semana enviaremos una carta a todos los organismos nacionales e internacionales a los cuales se ha dirigido el *síndic* para contar mentiras.

Pues, bien, nosotros vamos a contar la verdad, para explicar que el señor Ribó ha actuado a las órdenes de los partidos separatistas y que ya no tiene ninguna legitimidad para hablar en nombre de todos los catalanes.

Gracias.

El president

Moltes gràcies. Seria ara el torn, si el volen utilitzar, de la resta de grups, o, en el cas que no el volguessin utilitzar, passariem a la votació. Hi ha algun grup que tingui interès a fer ús de la paraula? *(Pausa.)*

Doncs no sent així passariem a la votació.

Vots a favor de la sol·licitud de compareixença?

Vots en contra?

Em sembla que no hi ha cap abstenció.

Per tant, decauria la sol·licitud de compareixença.

La sessió se suspèn a les tres de la tarda i catorze minuts i es reprèn a un quart de quatre.

Informe del Síndic de Greuges sobre el dret a l'habitatge (qüestions urgents)

360-00002/12

I ara demanariem, si us plau, al senyor síndic i a les persones que l'acompanyen...
(Pausa llarga.)

Bé, bona tarda. Donar la benvinguda al senyor síndic, a l'adjunt i a tot l'equip que l'acompanya. I anirem per substanciar el tercer punt de l'ordre del dia, que és l'Informe del síndic sobre el dret a l'habitatge. Per tant, té la paraula el senyor síndic per un espai no superior als trenta minuts.

El síndic de greuges (Rafael Ribó i Massó)

Gràcies, president. Parlem de qüestions urgents sobre l'habitatge. I és un terme que voldríem que fos llegit amb una dimensió politicoinstitucional de dramatisme. És un autèntic drama parlar del dret a l'habitatge avui a casa nostra.

Nosaltres, de sempre, hem rebut queixes sobre el tema de l'habitatge. Les que caracteritzen aquest informe ja són les més agudes. I, a més, també hem tingut reunions amb totes les administracions implicades a Catalunya, amb entitats del tercer sector i amb les plataformes que s'han anat creant a l'entorn d'aquesta problemàtica.

Han trobat a l'informe un annex específic, concret, sobre la Sareb, sobre la contradicció que hem invertit –i quan dic «hem»..., primera persona del plural–, per tots els contribuents, milers de milions d'euros en el que és el rescat bancari, i el que en deien «actius tòxics» d'aquest rescat passen en bona part a alimentar la Sareb, entitat privada pública, que té en aquests moments de l'ordre de 54.000 habitatges, amb percentatges de forma desmesurada –desmesurada quant a l'equilibri per habitants–, molts a Catalunya, i fenomen sobre el qual encara no s'han pres decisions públiques com les que reclamem a l'informe.

Deuen haver vist, i volia subratllar-ho, que el síndic demana en aquest informe que el Parlament faci una proposició de llei per presentar al Congrés dels Diputats, on es plantegi que la Sareb cedeixi el 30 per cent dels seus habitatges per a lloguer social a totes les institucions, que són, bàsicament, o la Generalitat o els poders locals, i evidentment altres governs autonòmics, per fer política social d'habitatge.

Les queixes es van aguditzant, com deia, i expressen les dificultats creixents per accedir a un habitatge accessible. És el principal motiu de queixa. També ens arriben queixes per part d'unitats directament en risc o de gent que ha perdut l'habitatge.

Causes d'aquest fenomen? Ho podem dir fàcilment: la crisi, la pobresa crònica, les desigualtats. No sempre l'encertarem utilitzant fórmules tan, diguem-ne, genèriques, malgrat que reals.

Molt en el camp que ens ocupa, la primera, que no tenim un parc d'habitatge seriós destinat a lloguer social. Si França té un parc d'un..., en tot el parc, el 16 per

cent està destinat a lloguer social, o a Suècia, un 19, a casa nostra és el 2 per cent. Un segon motiu, l'escassa oferta d'habitatge de lloguer privat a un preu assequible. Hi ha una alça constant del que signifiquen els lloguers i, a més, al seu dia es va fer una decisió legislativa, al nostre entendre errònia, com s'ha demostrat, que va ser reduir la durada dels contractes de cinc a tres anys. I tercera causa, que no hi ha una vertadera actuació pública envers els habitatges de titularitat privada que estan desocupats de forma permanent i injustificada.

Els més veterans potser se'n recordaran que nosaltres fa temps, molt abans de la situació actual dramàtica, demanàvem que es creés un registre de sol·licitants d'habitatge. Ens semblava absurd que no hi hagués una unificació de la porta d'entrada a la sol·licitud d'habitatge. Va crear-se aquest registre amb la Llei 18/2007, i semblava un instrument eficaç que avui ja pràcticament només serveix a efectes informatius col·laterals. Se'ns diu per part de l'agència que l'any 18 hi han 116.365 sol·licituds inscrites al registre. Per tant, hi ha més de 116.000 unitats de convivència que han expressat una necessitat d'habitatge i que esperen una resposta pública.

Si miren amb detall aquestes, vora el 70 per cent es corresponen a la província de Barcelona, amb la qual cosa veuen que hi ha un fenomen, òbviament, i explicable, molt metropolità.

Al seu dia també vàrem demanar que es creés una sortida unificada d'habitatge, no només l'entrada sinó la sortida. Quan de vegades aquí no n'hi ha i potser ben a prop n'hi ha.

Hem creat..., s'han creat les anomenades meses d'emergència, que formalment estaven creades, com diu el seu nom, per a l'emergència. Doncs bé, ara és la via excepcional, per no dir normal, perquè dir excepcional..., per atendre aquesta problemàtica. És la via habitual per adjudicar habitatges socials. Però les meses ja no donen resposta a un gran nombre de situacions que s'ha perdut l'habitatge o en situacions d'exclusió residencial molt greus. Estan absolutament desbordades. No donen l'abast a l'hora de valorar els casos que reben sol·licitud, i menys encara no donen l'abast a l'hora de proveir d'un habitatge.

Hem de dir que les queixes més recents mostren que, en fi, les valoracions favorables de les meses han passat a ser, en molts casos, una mera declaració formal. I que allò que dèiem..., jo recordo fa dos anys una compareixença al Parlament per demanar que no hi hagués espera davant d'aquestes demandes –hi havia la solució de la pensió, o d'interins–, i dèiem: «Això no té lloc, que es creïn llistes d'espera.» Doncs avui podem parlar d'una espera d'un any o més d'un any com a terme habitual.

Què provoquem amb aquesta situació? Sobreocupació als habitatges, infrahabitatges, o agudització als infrahabitatges, i l'«okupació», amb ca, d'habitatges desocupats.

Evidentment, nosaltres com a síndic no podem admetre l'ocupació sense títol habilitant com una solució a aquesta problemàtica, però, al mateix temps, exigim que es garanteixi l'accés a un habitatge social seguint els procediments legals. Ara bé, ens trobarem, s'hi troben les administracions, que calen més casos de vulnerabilitat on haurem d'habilitar també solucions excepcionals, com és el fet que una acreditació prèvia a una situació d'ocupació per raons d'extrema necessitat no pot ser desatès quan demanen subministraments, i fins i tot hi han informes, hi han converses amb les empreses subministradores. Nosaltres hem plantejat que, mentre no es resolgui aquesta situació, hi hagin formes de subministrament.

Cal incrementar el parc d'habitatges socials. Aquesta és una conclusió quasi, quasi com la sopa d'all, elemental. La solució a aquesta problemàtica, en aquest drama, no pot ser altra que incrementar el parc d'habitatges. Primer suggeriment per incrementar-lo: els recordo el que he dit al principi, la Sareb pot cedir una bona part del seu parc que ha aconseguit. Posin-li la qualificació que vulguin

i treguin-li qualsevol entonació que pugui fer en el meu habitual to de discurs, que a vegades pot semblar molt radical. Un contribuent que ha pagat els seus impostos, que al final, per les situacions que sigui, estava en dificultats per pagar l'habitatge. Aquest habitatge, que és tòxic, passa a la Sareb, és desnonat, i la Sareb fa plusvàlua amb la posada al mercat d'aquest habitatge. Qualifiquin-ho com vulguin. Jo, molt senzillament, immensa injustícia. És legal, eh? És el típic cas que un *ombudsman* ha de subratllar, és legal, però és una immensa injustícia. I no me l'he inventat, el cas, eh? Poden resseguir-lo en múltiples i múltiples exemples.

Per què no es pot intervenir sobre la Sareb? Saben la desproporció del que hi han posat els contribuents a l'hora de rescatar el sector bancari i que s'ha retornat un ínfim percentatge del que han posat. Parlo del retorn directe. No podíem esgarrapar si més no una part d'aquest retorn per una problemàtica com la que plantejem? El síndic diu el 30 per cent almenys. No en fem una xifra màgica. «Doctors té l'Església» per acabar d'olorar quin seria el percentatge, que en aquests moments és ínfim el que cedeix la Sareb. Però sí que seria important fer algun càlcul objectiu al respecte, que nosaltres situem al 30 per cent.

Un segon suggeriment és que la Generalitat i els ajuntaments haurien de preveure una dotació pressupostària per exercir el que els permet la llei, el dret de tanteig i retracte, quan hi hagi transmissió d'habitatges adquirits en processos d'execució hipotecària. És molt positiu subratllar l'acord de l'agència i l'Institut Català de Finances, el juny passat, per establir un préstec bonificat per a l'adquisició d'habitatges i que els ajuntaments amb forta demanda, que en són pel cap baix dos-cents, vora quaranta municipis i les entitats socials en poguessin fer ús. A més, s'ha aprovat, s'ha publicat al novembre, el 5 de novembre, al DOGC, una convocatòria de subvencions dotada en 22 milions d'euros per a entitats que han adquirit habitatges amb un préstec bonificat per via del tanteig i retracte amb destí a lloguer social.

Tercer, tercer suggeriment: mobilitzar cap al lloguer social el parc d'habitatges de titularitat pública desocupats. Evidentment, amb mesures de foment, de rehabilitació, de bonificacions fiscals, de garantia, eh? Mitjançant mesura d'intervenció iniciant expedients per declarar la situació anòmala d'aquests habitatges. Ho diu un article d'una llei que vostès varen votar. Impulsar les reformes legislatives per donar més seguretat jurídica als propietaris que voluntàriament faciliten els seus habitatges per a aquesta funció. I és també positiu assenyalar, des que vam presentar l'informe, que s'ha aixecat la suspensió de l'article 15 de la Llei 4/2016, que va ser impugnada al seu dia al Tribunal Constitucional, quan obre la porta a l'expropiació forçosa de l'ús temporal dels habitatges buits.

Quart suggeriment: arribar a acords amb les entitats financeres; que cedeixin temporalment els habitatges desocupats per destinar-los a lloguer social. Negativament volem subratllar que sembla que hi hagi un correuita per passar el paquet d'aquests habitatges de les entitats financeres a grans fons d'inversió estrangers; el que se'n diu, amb el llenguatge més popular, «voltors», els que s'aprofiten per fer encara molt més negoci sobre una problemàtica tan dramàtica. Novetat positiva, que, com que s'ha anunciat la retirada del recurs contra la Llei 24/2015 i la Llei 4/2016, es permetrà restablir l'obligació a les entitats financeres d'oferir un lloguer social en casos d'execucions hipotecàries i desnonaments.

Cinquè suggeriment: reprendre la promoció d'habitatges de protecció oficial amb finançament públic. Dada negativa, el Pla estatal d'habitatge 2018-2021, Reial decret 106/2018 de 9 de març, consolida la tendència a la baixa de la inversió estatal en matèria d'habitatge. Com és possible que el 2018 tirem a la baixa la inversió estatal en matèria d'habitatge? Quan no s'aguanta per enlloc la nostra comparació amb les societats amb les quals volem comparar-nos quant a benestar, quant a nivell de vida i quant a drets concrets. Novetat positiva, l'acord entre l'agència i l'institut per esta-

blir una línia de préstecs amb bonificació dels interessos per construir habitatges de protecció oficial.

Sisena mesura: és imprescindible l'aprovació d'un pla territorial sectorial d'habitatge, tenint en compte que el dret a l'habitatge reclama i és fruit de quelcom tan elemental com un principi de solidaritat urbana, donat el caràcter supramunicipal del dret a l'habitatge. Ens hem trobat amb queixes de l'ajuntament ics, que no té cap mitjà per fer-hi front, quan l'ajuntament zeta, que està ben a prop, en té. I està molt clar que hem d'aconseguir aquests tipus de coordinació.

Altres recomanacions que col·lateralment també hi incidirien, malgrat que no són especialment adreçades al que estem parlant: tornar a plantejar l'ampliació de la durada dels contractes de lloguer. I això serviria no només per a aquesta problemàtica, sinó en general, eh? Tots i totes vostès deuen tenir, si no ho han patit directament, amics, familiars o propers que ho estan patint, aquest efecte que cada tres anys se'ls pot incrementar, d'acord amb la llei del mercat, i com que està a l'alça especialment en zones com la que estem, a l'entorn d'aquest Parlament, el preu del lloguer... Establir índexs de referència per a aquests preus mitjançant beneficis fiscals. Evidentment, un estudi rigorós sobre com els habitatges d'ús turístic estan incidint en aquest camp. I, sobretot, polítiques fiscals que estimulin el lloguer dels habitatges.

Demanem un pla territorial sectorial de l'habitatge quan demanem plans locals de l'habitatge. I, per què no ens atrevim a posar el llistó més amunt del que és el percentatge de dedicació a l'habitatge social perquè amb un exercici pressupostari l'arribéssim a triplicar? Estem a la misèria, eh? És a dir, no els estic demanant passar al quinze o al vint-i-cinc. Seria una demostració palpable de *countability*, com diuen els meus col·legues, per demostrar que de debò estem avançant.

Gràcies, president.

El president

Moltes gràcies, senyor síndic. Ara seria el torn del grups parlamentaris, que, per un temps màxim de deu minuts, tindrien la paraula. I, després, recordo que si hagés quedat alguna cosa al tinter disposaríem també d'un altre torn d'un màxim de quinze minuts. En primer lloc, té la paraula el Grup Parlamentari de Ciutadans, el senyor Sergio Sanz.

Sergio Sanz Jiménez

Gràcies president. Diputats, diputades, distingit senyor síndic de greuges... El informe que nos acaba de presentar trata de abordar uno de los problemas que más preocupan actualmente a los ciudadanos. Según el Centro de Estudios de Opinión de la Generalitat, el acceso a la vivienda constituye el séptimo problema que mayor preocupación causa en los catalanes, entre la sanidad y la educación, por detrás de la preocupación que produce el desempleo, la inestabilidad económica o la situación política.

Y no nos extraña que la preocupación por el acceso a la vivienda ocupe un lugar tan relevante si tenemos en cuenta que, dentro de España, Cataluña es la región donde se producen más desahucios, algo que es indicativo de la mala calidad del trabajo realizado por el Gobierno de la Generalitat durante los últimos años. Porque conviene recordar que, por ejemplo, Andalucía es una comunidad con más población y más desempleo, y, sin embargo, no tienen tantos desahucios; eso tiene que ver con la gestión. Y, desde luego, el Gobierno de Andalucía, creo que aquí todos somos muy críticos con él.

El informe que nos ha presentado lo valoramos, en términos generales, de forma positiva. El anexo en el que se aborda lo relativo a la crisis financiera, a la Sareb, el rescate bancario, nos parece un buen documento, en el que se pone de manifiesto la nefasta gestión que condujo hacia la burbuja inmobiliaria, que con su estallido ha provocado una regresión social que se ha traducido en térmi-

nos de pobreza y precariedad. Hace un momento el *síndic* hablaba, precisamente, de que la causa del problema y de la falta de acceso a la vivienda es la crisis, la pobreza... Y todo esto tiene que ver con una mala gestión que nos condujo al desastre.

Referirnos a la Sareb es referirnos a las cajas de ahorros, en cuyos consejos de administración había personas nombradas por los mismos partidos políticos que las llevaron a la quiebra y que posteriormente fueron rescatadas. Por ejemplo, ese agujero negro que ha sido Catalunya Caixa, en la que se inyectaron más de 12.000 millones de euros a través del FROB y de los que apenas se han recuperado 782. Todavía se están dirimiendo las responsabilidades de aquellos dirigentes que han actuado no solo de forma irresponsable, sino también abusiva y privilegiada.

Bueno, se han repartido beneficios de unas entidades cuya quiebra ha pagado el conjunto de la ciudadanía y ahora, pues, se está viendo, ¿no?, que tenemos a Rodrigo Rato que ingresa en la prisión o que el juez cita como imputado a Narcís Serra por el agujero de Catalunya Caixa. Personas conocidas por su participación en los partidos y que, bueno, han utilizado las instituciones de forma irresponsable, sin medir bien cuál sería el legado para la sociedad, que es lo que nos estamos encontrando ahora. Por suerte, bueno, los servicios judiciales siguen trabajando para esclarecer todo esto.

Las cajas..., además, hubo el abuso con las cláusulas suelo, el vencimiento anticipado del IRPH, intereses de demora de más del 20 por ciento... Bueno, la verdad es que produce vergüenza, pero está bien revisar lo que produce vergüenza, más que nada para ver si la vergüenza nos lleva a no cometer los mismos errores, ¿no?

Propone el *síndic* que el Gobierno de España emprenda las medidas legislativas... Bueno, insta al Parlament de Catalunya a que promueva la iniciativa, pero, en definitiva, que el Gobierno emprenda las medidas legislativas para que la Sareb ceda al menos un 30 por ciento de sus viviendas para destinarlas a alquiler social.

El Defensor del Pueblo también se ha manifestado anteriormente en términos parecidos. Decía que la Sareb tendría que incluirse en el convenio por el que se constituyó el fondo social de vivienda. Una propuesta que encaja con nuestro planteamiento perfectamente; lo manifestaron así en ocasiones anteriores tanto Albert Rivera como Luis Garicano. Y, bueno, lo vamos a apoyar. Lo que nos llama la atención es que el Gobierno anterior lo rechazó argumentando que el llamado «banco malo» no es un instrumento de política de vivienda sino financiero. Esperemos que en el nuevo Gobierno de España no sea ese el planteamiento. Entendemos que ese no es el planteamiento del Gobierno del doctor Sánchez y el señor Iglesias, aunque nos llama la atención que, con sus demostradas habilidades en el manejo del decreto ley, todavía no haya aprobado uno en ese sentido. Es una cosa que, bueno, teniendo en cuenta la cantidad de cosas que hacen por decreto ley, que no hayan hecho nada aquí, bueno, es llamativo.

Recordemos que el informe se llama «El derecho a la vivienda, cuestiones urgentes». Claro, quisiéramos hacer una reflexión sobre las urgencias, ¿no?, llevando al silogismo, a una comparación, en qué pasaría en el sistema sanitario. ¿Se podrían atender las urgencias médicas para el conjunto de la población sin un sistema sanitario público con una red suficiente de hospitales? No. Es evidente que no. Y eso es lo que nos falta en materia de vivienda y lo ha señalado el *síndic*.

Falta un parque público de vivienda. Y el parque público de vivienda no es algo que se cree de un día para el otro; lo que pasa es que, lamentablemente, durante el despliegue de la democracia del estado autonómico sí que se ha sabido crear ese sistema sanitario, que no solo se ha creado un sistema sanitario durante la democracia en el desarrollo del estado autonómico, sino que ese sistema es referente mundial.

Está claro que, si no tenemos un parque público de vivienda y no tenemos solucionado adecuadamente el tema de la vivienda, es porque durante todo ese tiempo

no se puso el mismo empeño en solucionar los temas de la vivienda como en desarrollar el sistema sanitario. Hemos demostrado..., es que es referencia mundial en España, y eso es porque, bueno, las prioridades o la atención han sido..., no se ha considerado algo realmente importante.

Lamentablemente, no se han desarrollado las políticas adecuadas para alcanzar ese derecho a la vivienda digna. Y, aunque hoy hablamos de urgencia, conviene recordar la ley de 2007 en la que se establecía que, en un plazo de unos veinte años, del cual ya hemos superado más de la mitad, el 15 por ciento del parque de vivienda tendría que poder ser destinado a alquiler social. Si en lugar de mirar el calendario nos fijásemos en los objetivos alcanzados, habría sido como si prácticamente no hubiese pasado el tiempo.

Señores diputados, pienso que es importante prestar también atención a una de las sugerencias que hace el Síndic de Greuges en este informe. Nos conmina a triplicar el presupuesto destinado a políticas de vivienda para pasar del 0,2 por ciento del PIB al 0,6 por ciento, una cantidad que ¿saben con qué coincide? Coincide con la moción de políticas de vivienda que presentamos desde Ciutadans en diciembre de 2016. ¿Recuerdan cuántos partidos de los aquí presentes votaron a favor de ello? Solo Ciutadans –solo Ciutadans–; el resto de grupos..., los grupos del Govern votaron en contra de aumentar el presupuesto en cifras. De hecho, ni siquiera coincidentes; eran un poco inferiores a lo que propone el *síndic*. El PSC también votó en contra y el resto se abstuvieron.

A ver si, atendiendo a la sugerencia que hace el *síndic*, quizás lo volvamos a presentar, y ojalá que la próxima vez atiendan a un mejor criterio. Porque, además, la falta de presupuesto explica también que solo se haya ejercido el derecho de tanteo y retracto en poco más de ochocientas viviendas sobre más de veintiuna mil ejecuciones hipotecarias sobre las que se ha recibido notificación. Es decir, solo ochocientas viviendas en el ejercicio de un derecho, el de tanteo y retracto, que ya figuraba en la ley de 2007. Es decir, luego ha habido nuevas legislaciones, decretos ley, que han desarrollado aquello, pero en realidad el instrumento básico ya estaba ahí. Y quizá no se necesita tanto aprobar leyes como que haya un gobierno responsable que intente solucionar los problemas, que es lo que debería de suceder.

Luego también indica que hay que tomar medidas de fomento para que los propietarios de viviendas vacías las pongan en alquiler. No he encontrado referencia, creo, al índice de precios de la Generalitat; no sé si, al margen de eso, el *síndic* tiene alguna propuesta o la posibilidad de utilizar ese índice para la contención de precios. Nosotros propusimos desde Ciutadans una reforma del *aval lloguer* vinculándola al índice de precios, de manera que hubiese más ventajas en función de si se alquilaba por debajo del 90 por ciento de ese índice, pensando en la contención de precios del mercado.

Luego, como veo que se me está acabando el tiempo, ya tendremos oportunidad, pero hay dos cosas que quiero dejar claras: hay cosas que son cuestión de presupuesto, cosas que son cuestión de gestión. Y, lamentablemente, el Gobierno de la Generalitat no destina ni presupuesto ni empeño en la gestión.

Sí que le quería hacer una pregunta. Cuando ha hablado de revisar las políticas fiscales en materia de vivienda para incentivar el alquiler, me gustaría saber si esos incentivos podría explicarnos en qué consisten; si tiene, pues, algunas propuestas concretas que nos pudiera detallar en esa materia.

Y, bueno, eso es todo de momento.

Gracias.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara seria el torn del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula la senyora Marta Moreta.

Marta Moreta Rovira

Gràcies, president. Avui, síndic, em sembla que coincidirem. La setmana passada no vam coincidir, però avui em sembla que coincidirem. Coincidim amb aquest informe que vostè ha fet, i el seu equip, en la diagnosi que fa de la problemàtica de l'habitatge, que, d'altra banda, fa anys que dura, no és d'ara.

Confluïm en el fet que l'esclat de la bombolla immobiliària i la crisi econòmica ha deixat moltes famílies en situació de vulnerabilitat social i, a la pràctica, d'exclusió residencial.

També coincidim en l'apunt que no hi ha hagut una aposta per les polítiques d'habitatges en moltes administracions.

A Catalunya vam tenir la primera llei, com ja s'ha dit, del dret a l'habitatge, que abordava efectivament aquest àmbit, el 2007. Recordar al senyor Sergio Sanz, de Ciutadans, que ho va fer un govern d'esquerres. A l'Estat espanyol el Govern del PP va legislar de manera involutiva quant a l'habitatge, especialment respecte als arrendaments urbans, escurçant els terminis, com s'ha dit, de durada dels contractes de lloguer i, per tant, empitjorant la situació de la part més feble de l'àmbit arrendatari.

Tots sabem que la resolució del problema de l'habitatge no és una qüestió simple, és molt complexa. L'informe apunta les possibles solucions, com bé s'ha dit. El problema d'accés al dret a l'habitatge parla de determinats instruments, com el dret de tanteig i retracte, que es pot exercir per la mateixa Administració de la Generalitat de Catalunya, pels ajuntaments o bé per les entitats del tercer sector, com s'apunta.

És cert que aquesta pot ser una bona via per adquirir habitatge del parc públic, però s'han de tenir en compte diverses qüestions que fan que no sigui aquesta la via més fàcil. En primer lloc, el curt termini fixat per exercir aquests drets fa que sigui gairebé impossible que els ajuntaments puguin instruir els expedients legalment necessaris per poder adquirir a través del tanteig i retracte els habitatges. I això és un problema.

I, en segon lloc, evidentment els recursos. Els ajuntaments, si m'ho permeten, toquem moltes tecles –moltes tecles–; traspasar-los la responsabilitat d'adquirir habitatge, per tant, d'incrementar l'endeutament, és molt difícil. Vam veure com el Govern de la Generalitat treia a través de l'ICF una línia de finançament per poder adquirir a través del tanteig i retracte, però, a banda d'haver de retornar els diners, els ajuntaments veuen com, al cap de setanta-cinc anys, aquell habitatge desapareix del seu patrimoni i retorna a la Generalitat. I, per tant, no és una eina suficientment efectiva.

Respecte a la mobilització del lloguer social d'habitatges desocupats, aquí volem apuntar diferents qüestions. Entenem que aquest és un tema central, primer, per posar més habitatges en el mercat de lloguer, per nosaltres, tant al mercat lliure com assequible. Però per poder fer aquesta mobilització s'ha de conèixer la realitat de l'habitatge ocupat. Per tant, necessitem una col·laboració amb la Generalitat i els ajuntaments, perquè siguin aquests els que facin l'activitat inspectora i el seguiment dels habitatges buits, i els dotin,, evidentment, de recursos necessaris, perquè, si no es fa aquesta inspecció, no se sabrà mai.

D'altra banda, és el que dèiem, conèixer aquests habitatges buits i mobilitzar-los ens evita l'ocupació d'habitatges, una situació que està comportant molts problemes i que en el seu informe també en parla.

No pot ser que en el tema de l'ocupació la Generalitat segueixi sense actuar i deixi completament els ajuntaments sols. Això no pot passar. Els ajuntaments no poden resoldre aquest tema tot sols. No podem abordar la mobilització dels habitatges buits de la mateixa manera, és ben evident, i si es tracta de grans tenidors o de petits propietaris. I, per tant, coincidim amb vostè en la necessitat d'impulsar

mesures diferents en els dos àmbits, eh?, tant si es tracta de grans tenidors com de petits propietaris.

L'informe també parla de l'adjudicació dels habitatges, de la necessària coordinació entre els àmbits i els serveis socials, i de l'actuació d'aquests en els casos dels desnonaments. No tinc temps d'entrar tampoc en tots els punts, però entenem que és necessari abordar-los des de les diferents administracions. I aquí em permetrà que em remeti a les accions que s'estan treballant des del Govern de l'Estat, amb propostes que passen, per exemple, per incrementar els terminis del contracte de lloguer, diferenciant si el propietari és un particular o una societat, o l'estudi per trobar els mecanismes de limitar els preus del lloguer. S'està avançant, però hi ha encara molta feina a fer.

Aquest informe, creiem que fa bones recomanacions, però entenem que les recomanacions, perquè siguin efectives, han de ser recollides per aquells qui tenen competències i sobretot recursos, i aquests tinguin la voluntat política de tirar-ho endavant. Cada dia –cada dia–, això passa cada dia, les situacions d'emergència social i econòmica van creixent. I moltes persones i famílies, per tal de resoldre aquesta situació, es veuen amb la necessitat de fer ocupacions d'habitatges, amb les conseqüents problemàtiques derivades que comporten aquestes accions.

Per tant, només diria que posem-nos a la feina tots plegats, malgrat que moltes vegades s'ha abordat en les comissions i en aquest Parlament el tema del dret a l'habitatge, i fem-ho, ara sí, de veritat, de forma immediata.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Seria ara el torn de Catalunya en Comú Podem i, per expressar-lo, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Moltes gràcies. Gràcies, síndic, per l'informe. Evidentment, coincidim molt en el diagnòstic que fa i sobretot en el crit d'alerta de la situació d'urgència, que curiosament ja fa molt de temps que és urgent, i llavors, al final, una no sap quan la urgència s'ha tornat crònica. I el que està clar és que el que no s'han donat són respostes d'urgència a aquesta situació.

A Catalunya s'han registrat una mitjana de quaranta-quatre desnonaments diaris, en el primer semestre del 2018; és la mitjana més alta de tot l'Estat i encara va a l'alça. Les meses d'emergència estan col·lapsades, amb dues mil famílies en llista d'espera. Coincidim, per tant, en el fet que el dret a l'habitatge digne no està garantit a Catalunya per a les famílies vulnerables, però que, fins i tot, s'estan posant en risc també ja moltes famílies de classe mitjana, que han de marxar dels seus barris, on han fet la seva vida, per no poder pagar el lloguer quan se'ls acaba el contracte de tres anys, a partir de l'aplicació de la darrera reforma de la LAU.

Nosaltres volem aprofitar aquest informe per celebrar l'acord que van signar el 30 d'octubre la Generalitat de Catalunya i el Govern de l'Estat per retirar el recurs d'inconstitucionalitat contra els articles que s'havien impugnat de la 24/2015. Volem reconèixer la feina que han fet els moviments i les organitzacions socials pel dret a l'habitatge, tant per promoure aquesta llei com per aconseguir la seva retirada.

L'aplicació d'aquesta llei, però, serà motiu de moltes pressions, per això volem demanar insistentment a la Generalitat que vetlli pel seu compliment, sobretot pel que fa a l'obligació de grans tenidors i bancs a oferir lloguer social en desnonaments, hipoteca i lloguer, en la cessió obligatòria d'habitatges buits, de bancs i fons voltors.

Cal que el Govern de Catalunya, la Generalitat, mostri la seva bona voluntat d'aplicar aquests articles. Cal que es comprometi a fer efectives també, per exemple, altres mesures que van adreçades a augmentar aquest parc de lloguer públic,

com la mesura del 30 per cent aprovada a la ciutat de Barcelona i que s'està dactant la seva implementació. També volíem preguntar al síndic què opina d'aquesta mesura i si creu que seria útil per augmentar aquest parc d'habitatges de lloguer social a Catalunya estendre aquesta mesura a la resta del territori? Quins beneficis podria tenir?

Creiem que la Llei 24/2015 permetrà, en la línia que expressa el síndic, exigir corresponsabilitats als bancs i fons voltors de la vulneració que vivim del dret a l'habitatge. Però també creiem que cal instar des d'aquí el Govern estatal a respectar aquesta llei catalana, i, efectivament, fer responsable la Sareb d'aquesta situació i exigir com a mínim un 30 per cent dels seus habitatges per a lloguer social.

El rol de polítiques dubtoses que han tingut bancs i antigues caixes en la bombolla immobiliària –«dubtoses» per dir-ho d'una manera elegant– està àmpliament documentat. Per tant, tenint en compte el seu injust rescat amb diners públics, què menys que exigir-los responsabilitat en la reparació dels drets de la ciutadania.

Nosaltres li voldríem preguntar al síndic com creu que haurien de ser les mesures que augmentin de manera significativa aquest habitatge públic. I creiem..., doncs, com podríem millorar la capacitat d'exigència que tingui la Generalitat per a la cessió d'aquest 30 per cent de pisos de la Sareb per a habitatge social o la mesura, com dèiem, d'aplicar la reserva d'un 30 per cent per a habitatge social a les promocions que es facin a Catalunya.

El seu informe parla de la segona oportunitat i del redreçament extrajudicial de deutes. Nosaltres pensem que caldria anar més enllà i estudiar altres mecanismes, que ja es plantegen des de fa molt de temps pels moviments socials, com ara la dació en pagament. Nosaltres li volíem preguntar al síndic per què recomana més aviat optar pel redreçament extrajudicial i no tant per la dació en pagament, que seria el que realment donaria més seguretat residencial a les famílies vulnerables.

Creiem que, més enllà de la Llei 24/2015, la legislació actual en matèria d'habitatge no ha avançat prou en el sentit de la protecció del mateix, sinó en la seva liberalització. Es continua afavorint la seva especulació, si bé, tal com diu l'informe, existeixen instruments per treballar-ho i per pal·liar la vulnerabilitat residencial, però no se'n fa prou ús.

Com vostè deia, el parc públic d'habitatge és absolutament insuficient. Com creiem que es podria arribar a aquest escenari del 15 per cent que contempla la llei catalana per a l'habitatge? Li voldríem preguntar al síndic si creu que la inversió a l'alça per poder fer ús del dret a tanteig i retracte i augmentar les proporcions de «vivendes» destinades al lloguer social, quina inversió hauria de ser? Si amb un 0,6 per cent seria suficient realment, tenint en compte que venim de molt enrere.

I si també s'hauria d'avançar per acabar amb la desprotecció dels pisos de protecció oficial, valgui la redundància, que estem veient com aquells pisos que es van construir en el seu moment ara passen al mercat, i passen a formar part de la bombolla especulativa de la compra i del lloguer.

Tant el registre d'habitatges de protecció oficial com les mesures d'emergència estan col·lapsades per falta de polítiques preventives, i no s'aplica amb fermesa l'impost a pisos buits ni l'obligatorietat de garantir l'ús social de l'habitatge. Nosaltres creiem que cal disposar d'ajudes al lloguer i als habitatges protegits de forma contínua i amb una dotació pressupostària coherent amb la problemàtica.

Tal com expressa l'informe, no s'ha de fer un ús de la Mesa d'Emergència com un instrument habitual, sinó que s'hauria d'apostar per una correcta coordinació amb agents com els serveis socials per actuar de manera preventiva en casos d'impagaments de lloguer o d'hipoteca.

El 62 per cent de les famílies desnonades el primer semestre del 2018 estaven en règim de lloguer, i això sense incloure els desallotjaments silenciosos o voluntaris

per aquestes pujades desproporcionades del lloguer. La gent no se l'arriba a desnonar perquè marxa per no poder seguir pagant aquest lloguer.

Les dades mostren que cal pressionar també des del Govern de la Generalitat de Catalunya per la reforma de la Llei d'arrendaments urbans. Això ara mateix està a sobre de la taula, amb la negociació dels pressupostos generals de l'Estat que s'està parlant darrerament pel que fa a Madrid.

Nosaltres creiem que és necessari investigar també de manera rigorosa la incidència de l'augment desproporcionat de pisos turístics en els preus de lloguer i regular-ne l'ús. Tot això està relacionat amb la bombolla del lloguer. La solució sí que no creiem que passi per l'aprovació de lleis, com la modificació de la Llei d'enjudiciament civil a instàncies del PDECAT, la famosa llei de desnonament exprés, sinó per donar respostes concretes a la vulnerabilitat en lloc de criminalitzar-la.

En el seu informe es comenta també la contribució que ha tingut la LAU en la vulnerabilitat residencial, mitjançant l'escurçament de contractes i la desprotecció dels arrendataris enfront de la venda d'immobles. Com creu vostè que hauria d'avançar la reforma d'aquesta llei? Ja ha parlat del tema de la importància d'allargar els lloguers, però nosaltres també creiem, i li voldríem preguntar el seu parer, sobre la importància de regular l'augment dels preus de lloguer entre contractes i també l'obligatorietat de considerar l'índex de preus del lloguer de manera que pugui, realment, ser una mesura efectiva per garantir que els lloguers no augmentin desproporcionadament entre contractes. Com creu vostè que s'hauria de fer perquè l'índex de preus de lloguer sigui una mesura més efectiva a les famílies vulnerables?

I sí que li volíem fer un comentari sobre l'informe, perquè creiem que no s'ha incorporat de manera deguda una perspectiva de gènere en la problemàtica de l'habitatge. Les dones estan suprarepresentades en les situacions de vulnerabilitat residencial, i la feminització de la pobresa i la dificultat per accedir a un habitatge digne poden perpetuar situacions de violència masclista. Per tant, creiem que en els informes cal identificar col·lectius vulnerables com les famílies monomarentals i disposar de pisos suficients destinats a dones víctimes de violència masclista, tal com dicta la Llei orgànica 1/2004.

Per això li volíem preguntar si és possible incorporar aquesta perspectiva en els seus informes sobre habitatge. I preguntar-li si, des de la seva anàlisi de la situació, creuen que els pisos que actualment es destinen a les dones afectades per la violència masclista realment són suficients.

Pel que fa referència a l'ocupació i els subministraments bàsics, el síndic recomana establir acords per tal que les famílies puguin accedir-hi i tenir unes condicions d'habitabilitat dignes mentre es resol la situació. De moment, sabem que hi ha famílies que estan accedint al servei d'aigua però no al d'energia. I li volíem preguntar si han rebut queixes també en aquest sentit i per què no existeix el protocol que es recomana entre les empreses i l'Administració pública.

Finalment, sí que li voldria preguntar com creu vostè que les mesures que s'han anunciat en el nou acord de pressupostos generals de l'Estat, com la modificació de la LAU, la regulació dels preus del lloguer i augmentar el 40 per cent d'inversió en habitatge, podrien ajudar a sortir de la situació d'emergència habitacional que viu Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora Segovia. Ara seria el torn, no havent-hi cap representant de cap dels dos subgrups, del Grup Republicà, i tindria la paraula la senyora Eva Baró.

Eva Baró Ramos

Sí; gràcies, president. Bé, jo, abans de re, agrair l'informe. Em sembla que ajuda a aterrar molt; ajuda a posar molt en context i ajuda a tenir molt clars els factors, la

visió més diagnòstica de la situació; identifica de forma molt separada, eh?, els grans àmbits d'actuació, o els grans causants, els grans factors que d'alguna forma han re-vertit en aquests àmbits d'actuació.

I després, doncs, apunta suggeriments que crec –intueixo, pel que han comentat els companys diputats de grups previs, i veurem si acaba sent una visió unànime– que són suggeriments que en gran part compartim. Jo crec que és difícil qüestionar que cap d'aquests suggeriments i d'aquestes propostes i línies, diguem-ne, de treball siguin qüestionables o que, d'alguna forma, doncs, no siguin compartides. Per tant, en aquest sentit, doncs, molt agraïda, perquè serveix, són informes que serveixen per fer una visió molt sintètica i alhora plena de matisos de la situació.

Nosaltres compartim la preocupació que apunta el síndic i la preocupació que apunten els companys i les companyes que ens han precedit prèviament en l'ús de la paraula. Jo hi afegiria que hi han motius per seguir preocupats durant una temporada més. I només els donaré dues dades que he estat rascant darrerament i que jo crec que han sortit en alguns debats previs al voltant d'aquesta qüestió, però que em semblen molt demolidores, no?

El 2016 es va publicar l'estudi «*Modelos de política de vivienda municipal*», que feia una comparativa entre el tipus, el model de tinença d'habitatge a les ciutats europees, i segons si es tractava de lloguer social, de lloguer de lliure mercat o de propietat, eh? I d'aquí és d'on surt aquest famós 2 per cent, que compartim i que posem sobre la taula moltes vegades, no?

Però és que crec que sembla que és important veure de quin model disposem nosaltres i de quin model disposen moltes altres ciutats europees. Sense anar més lluny, Amsterdam, doncs, en el 48 per cent, diguem-ne, el parc d'habitatge, el parc d'habitatge d'aquesta ciutat, doncs, el 48 per cent es basa en lloguer social; en un 24 per cent es basa en lloguer de lliure mercat, i en un 28 per cent es basa en propietat. I això..., hi ha un decalatge, no? Va baixant des del 48 per cent de lloguer social d'Amsterdam, va passant pel 42 per cent de Nova York, el 30 per cent a Berlín, 24 per cent a Londres i 17 per cent a París, fins que arriba a un irrisori, anecdotic i tristíssim i ridícul 2 per cent a Barcelona. I és així. I dic «Barcelona» perquè són les dades que tinc. És possible que hi hagin dades agregades i que, doncs, jo ara mateix no en disposi.

I després dono una altra dada, que també encara em va semblar més demolidora, i que explica, i que em sembla que és molt important saber, per què ens trobem en la situació en què estem. Perquè és evident que així s'han fomentat polítiques especulatives; és evident que hi ha hagut una enorme i definitiva contribució de les polítiques que han fet els bancs, i que s'han afavorit des dels diferents àmbits competencials i des de l'Administració, però jo crec també que hi ha una realitat que hem de tenir molt present, i és que, sense anar més lluny, el Pla territorial sectorial indica que el nombre d'HPOs promoguts els darrers trenta anys –els darrers trenta anys– són 135.000 habitatges.

És a dir, que en els darrers trenta anys s'han construït 135.000 habitatges socials, però a hores d'ara l'informe del tercer sector, d'octubre del 2014, xifrava que només en quedaven trenta mil, de 135.000 construïts a trenta mil. I, clar, i els altres? On són els altres? On estan aquests 95.000 de diferència? Han entrat tots..., s'han incorporat tots a dins del mercat de renda lliure, fins al punt que fins i tot hi ha un informe que fa una estimació de quants HPOs quedaran en els propers..., cap al voltant del 2049, si seguíssim amb l'actual model, i ens diu que per a llavors no quedarà ni un sol HPO dels construïts sota el model de tinença en propietat.

Llavors, és evident que això és insostenible. És una equivocació segurament de model. Segurament en el moment en què es devia implementar i en què es devia impulsar responia a unes necessitats i a un context. Res a dir. O sí. No ho sé. Un dia en podríem parlar. Però és evident que això no permet... És a dir, les ciutats que han apostat, o que van apostar o que van encertar, és igual, per un model de tinen-

ça de lloguer, doncs, són capaces de protegir molt millor la seva ciutadania davant de què? De situacions com les que hem patit, de situacions com de crisi financera, bombolla immobiliària, etcètera. I a mi em sembla que és important, això, tenir-ho en compte, perquè també em sembla que és bastant evident que amb una o dues legislatures, i en el context econòmic i macroeconòmic estatal en què ens trobem, és molt difícil revertir un determinat model de polítiques públiques d'habitatges dels darrers trenta anys.

I jo personalment penso que, en aquesta tessitura, tots plegats –tots plegats–, tots els colors, hi tenim bona part de responsabilitat, perquè tots hem governat grans ciutats, tots hem governat en un moment o altre administracions que tenien un diferent grau de responsabilitat en el tema d'habitatge. I tampoc és que ho digui jo; és que quan fas una anàlisi del marc competencial a nivell estatal, a nivell de la Generalitat i a nivell d'allò que s'acaba traslladant a nivell municipal, doncs, l'entramat és considerable, amb la qual cosa, malgrat que la diagnosi pugui ser molt compartida, que crec que afortunadament segurament ho deu ser bastant, malgrat que els suggeriments o les línies que s'apunten de treball segurament també poden ser força compartides, després crec que bona part del problema el tenim en l'obtenció de recursos necessaris i, després, en tota la coordinació competencial i dels diferents nivells administratius.

És una sensació; puc estar equivocada i, de fet, jo agrairia moltíssim que el síndic d'alguna forma em fes una mica de *feedback*, no?, em donés el seu parer de fins a quin punt aquesta visió que ara miro de posar sobre la taula i de compartir, doncs, amb el cor a la mà, fins a quin punt té sentit o no, o deixa de tenir-lo. A mi em sembla molt important perquè, més enllà que som, des del Grup Republicà, del parer de dedicar tants esforços com siguin necessaris, tants recursos com siguin possibles i més a pal·liar, perquè no crec que ara mateix es pugui fer molta més cosa que pal·liar els efectes de l'emergència habitacional que s'està patint i que venen accentuats per molts factors diferents, el que també em sembla que és molt important és que, de cara a les futures generacions, nosaltres hem de poder garantir que això no es tornarà a repetir. Perquè tornaran a haver-hi crisis econòmiques, passen coses a la vida. Nosaltres hem d'assegurar que hi ha un parc d'habitatge social, que no només creix, que no és difícil, perquè, clar, partint d'un 2 per cent, no és difícil que creixi, sinó que, a més a més, es consolidi.

És a dir, que tots els diners que s'hi posin no es vagin perdent al cap de trenta, quaranta o cinquanta anys, perquè no s'ha previst que en quaranta o cinquanta anys, doncs, allò segueixin sent diners públics que s'han invertit per facilitar, a veure..., l'accés a l'habitatge i per poder pal·liar i per poder tenir marge i un coixí amb què atendre les necessitats de la població.

Per tant, hi hauria moltes més coses a dir, que, si hi ha una segona ronda, doncs, tornaria a dir. Ho deixaria aquí. Però li agrairia moltíssim poder sentir una miqueta quin és el parer del síndic amb relació a, una mica, això que comentava.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora Eva Baró. Ara, el darrer torn correspondria a Junts per Catalunya, i tindria la paraula la senyora Aurora Madaula.

Aurora Madaula i Giménez

Moltes gràcies, president. Bé, bona tarda a tothom; bona tarda, diputats; bona tarda, síndic, i a les persones que acompanyen el síndic. Bé, en primer lloc, agrair al síndic l'informe sobre l'emergència habitacional, sobre el dret a l'habitatge, que deixa clar en el principi que és resultat de les queixes rebudes per part de la societat i, per tant, respon a un dels neguits dels catalans i les catalanes que han acudit a aquest síndic.

De fet, mirant les preguntes orals que vam fer, el nostre Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, al Govern, vam veure que la primera pregunta oral que es va fer al Govern va ser precisament, des de Junts per Catalunya, amb referència a les prioritats d'aquest Govern en matèria d'habitatge i d'aquesta emergència habitacional –que em sembla que va fer el diputat que hi ha aquí present, el diputat Antoni Morral–, i, per tant, deixava constància que, des de Junts per Catalunya, aquesta era una qüestió prioritària i primordial, perquè, efectivament, és un problema que tenim com a societat, que estem tots amatents i que sembla que no acabem de trobar la solució al problema.

Segurament per coses com les que ha dit la companya que m'ha precedit o han dit altres grups parlamentaris; segurament perquè ja venim d'una tradició que és errònia, que s'ha constatat i que s'ha centrat segurament en la compra, quan a d'altres ciutats europees es centrava més aviat en lloguer, i fins i tot en lloguer social, tot i que a mi no m'agrada parlar només de lloguers socials, sinó que crec que el model s'hauria de canviar cap al lloguer, no tant cap a la venda, i aquest canvi d'hàbit sí que ens ajudaria a poder respondre a aquesta emergència.

Una altra de les coses..., bé, és veritat, i agrair aquest informe; és molt complet, com ja han comentat, té moltíssimes dades. Com sempre, tots els informes del síndic ens aporten gran informació, gran font d'informació. Sobretot, ja han comentat l'annex que fa referència a la Sareb, que és una plantofada a la cara. Però no deixa de constatar una evidència del gran frau, m'atreviria a dir, que ha suposat la creació d'aquest banc dolent, que, ja amb el nom, ja apuntava maneres.

Però, bé, és veritat que llegint l'informe, i sent independentista com soc, clar, és –sobretot relacionat amb la Sareb, però ara hi faré cap a totes les apostes que hem fet– la diferència entre tenir un estat o tenir un estat en contra, que és el que hem estat patint els catalans en tot aquest temps.

Comparteixo la idea que és veritat que les emergències habitacionals, que, com s'explica en l'informe, s'ha fet front a les emergències habitacionals, però massa sovint s'hi fa front de manera..., sobre l'emergència; és a dir, quan tenim l'emergència, sí que s'ha reunit una mesa i sí que s'hi ha donat resposta. Comparteixo que cal més estratègia que no emergència.

Sembla ser que l'estratègia, a part d'aquesta estratègia, eren les lleis, com la Llei d'emergència habitacional i de pobresa energètica, de la qual ja s'ha parlat, de la 24/2015, impulsada també, com aquest informe del síndic, per voluntat popular, en aquest cas per una ILP, i, per tant, per una necessitat popular a la qual el Govern català va donar resposta. I, bé, aquesta llei, doncs, això, tenia l'Estat en contra. Una llei suspesa, recorreguda pel Tribunal Constitucional, aquesta llei que prohibia els desnonaments sense oferir un lloguer social i donava la possibilitat de sancionar els grans tenidors d'habitatges.

Doncs, bé, aquesta llei, que era una resposta al problema d'habitatge, sobretot pel que feia als desnonaments, doncs va ser recorreguda pel TC. Ens agrada que ara s'anuncii que s'aixeca el recurs, però ja veiem que no és aquesta la solució, sinó tenir un estat a favor, no en contra.

De la mateixa manera, passa el mateix: l'índex de preu de lloguer ja s'havia anunciat, ja s'havia treballat amb l'anterior conselleria, i/o aquest cop va ser per obra i gràcia del cop d'estat del 155, que va aturar l'aplicació d'aquesta mesura de l'índex de preu de lloguer. Ho tornem a dir: tenir un estat o tenir un estat en contra.

Jo coincideixo molt amb les conclusions que dona l'informe i el seguit de recomanacions que fa l'informe del Síndic de Greuges, i em sembla que estem bastant d'acord, tot i que jo crec que sempre s'ha de tirar a ampliar i a passar-nos per sobre, perquè després sabem que acabarem retallant o acabarem negociant a la baixa, per tant, seria del parer de fer els objectius molt més amplis.

Però és veritat que el Govern ja ho va manifestar a la resposta de la pregunta que li vam fer el Grup de Junts per Catalunya, que un dels problemes principals és

el parc d'habitatge; és totalment insuficient, i el parc d'habitatge de lloguer social... Com he dit, a mi no m'agrada parlar de «lloguer social», sinó que em semblaria que hauríem de parlar d'«habitatge de lloguer», i habitar-nos tots a parlar més aviat d'«habitatge de lloguer» que no pas de «“vivenda” de propietat», perquè em sembla que és un dels problemes que tenim pel que fa, després, als desnonaments, tot i que ja veiem que ara s'estan donant molts desnonaments pel preu del lloguer, que és un altre problema.

Però, bé, tornem a tenir el problema. Ens interessa ampliar al parc d'habitatge de lloguer social. S'aprova, es desenvolupa, es pensa, s'aprova un pla territorial sectorial d'habitatge, bé, que no s'acaba aprovant, perquè el 27 d'octubre s'aplica el famós article 155 de la Constitució espanyola i s'acaba amb el Govern de Catalunya, que preveia aprovar aquest pla territorial sectorial.

És evident i és importantíssim..., ja ho diu el síndic de greuges, i crec que el Govern té la intenció de tornar a posar aquest pla damunt de la taula i aprovar-lo finalment, perquè promou i finança habitatge construït de lloguer; és que va al gra de la qüestió.

Ara mateix em sembla que està al voltant d'uns disset mil habitatges de gestió pròpia, que és totalment insuficient. Estem parlant d'uns tretze mil..., l'any passat, tretze mil desnonaments, que ja, com he comentat, no és només de tema de propietat, sinó que també estem arribant a desnonaments per tema de lloguer, perquè el preu del lloguer, i més tenint en compte la situació en què estem vivint, sobretot a l'àrea metropolitana, amb el canvi d'hàbits, que ens porta que hi hagi ara una xarxa de lloguer turístic que fa que els preus dels habitatges pugin exponencialment i que no hi hagi, sembla, aturador, doncs, encara dificulta més el pagament dels lloguers.

Però és que la llei, la LAU, la Llei d'arrendaments urbans, crec que és la resposta que dona el Govern a aquests desnonaments, combinat..., jo crec que s'hauria de combinar amb aquest índex de preus, per poder fer front perquè aquests preus no acabin de pujar. No m'acaba de semblar suficient, però crec que és una bona opció, però que hem de seguir treballant i hem de forçar i hem de controlar que el Govern acabi aplicant aquesta normativa i que s'acabi tirant endavant.

Jo crec que entre tots... Crec que el tema de l'habitatge és un tema que no només ocupa el Govern i els partits o grups parlamentaris que en formen part, sinó que mereixeria un pla nacional i un acord nacional, un acord parlamentari entre tots els partits.

És veritat que també el Govern va anunciar línies de crèdit, una línia de crèdits de 140 milions. Jo no ho tenia entès; la diputada Moreta ha dit que era un problema perquè sí que s'anunciava una línia de crèdit, però que havien de..., que els ajuntaments, entitats del tercer sector, que per adquirir habitatges per llei del tanteig i retracte..., ella ha dit que no és així, però em sembla que el conseller va comentar que aquesta línia de crèdit la retornaria al Govern; per tant, els ajuntaments només haurien de pagar el que són els interessos. Em sembla que és una bona solució, tot i que, evidentment, no seria l'òptima, perquè en aquests casos mai és òptima per a tothom. Però crec que és una bona mesura de moment, perquè s'han de regular preus, hi ha d'haver exempcions fiscals, hi ha moltes de les coses que ofereix l'informe amb les quals estaríem totalment d'acord.

I ja ho dic, eh?, jo crec que s'hauria d'apostar encara més per mesures molt més taxatives, mesures molt més ambicioses. Però, sobretot, també, ara mateix formem part de l'Estat espanyol i, com he dit abans, necessitem tenir un estat a favor i no un estat en contra. «Un estat a favor» vol dir que el Pla nacional de «vivenda», les transferències que ens fan des de l'Estat, no les infradotin com les estan infradotant. Els 50 milions d'euros l'any en altres èpoques eren el doble, eren 100 milions d'euros l'any, el Pla nacional de «vivenda». Doncs ens agradaria que, com que encara formem part d'Espanya, el Govern d'Espanya seguís dotant Catalunya d'aquest pla de *vivienda* d'una manera solvent.

Però, bé, s'ha parlat molt aquí dels pressupostos, dels pressupostos de l'Estat, i de la possibilitat que es treballi amb l'Estat per aprovar aquests pressupostos. El que s'ha de fer amb els pressupostos és complir-los, perquè tots ens en recordem de les pluges de milions que sempre han estat publicades als diaris i mai han acabat d'arribar. I quan aquestes pluges de milions afecten famílies, doncs, ens ho hem de fer mirar entre tots.

I ja vaig acabant, perquè se m'acaba el temps, però després, en tot cas, parlarem de la Sareb.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Ara donaríem la paraula al senyor síndic per donar resposta a les preguntes que li han formulat.

El síndic de greuges

Sí. Nosaltres l'any 2007 vàrem presentar en aquest Parlament un informe sobre *el dret a l'habitatge, obstacles i límits*. El 2015 vàrem incidir sobre la problemàtica de l'IRPH i la protecció dels seus afectats.

També hem estat treballant *a posteriori* sobre altres tipus de problemàtiques que incideixen sobre l'habitatge, amb informes monogràfics, independentment que ho hàgim tractat cada any en informe anual. I jo els podria explicar el despatx setmanal que jo faig, per exemple, amb l'assessora que m'acompanya ara a la sala, Núria Pernas, un dels assessors que treballa en aquest tema, i que és, doncs, com un intercanvi de drames.

Jo sempre he dit als meus amics –i m'ho han sentit dir altres vegades els que fan guions per a la televisió– que els guions de les novel·les es queden molt curts davant la realitat que tenim damunt de la taula, per exemple, a partir del que arriba al síndic, eh? També m'acompanya l'assessora Pilar Prims, que ha col·laborat en l'elaboració de l'altre informe que avui discutirem.

Què vull dir amb això? Que va creixent la problemàtica a un ritme molt superior a les mesures que es prenen per abordar-la. I voldria recordar que hi van haver ajuntaments de Catalunya que la van abordar molt d'hora. I vull citar-ne dos exemples de colors ben diferents aleshores, Sabadell o Terrassa, que no sempre són ciutats enfrontades, i que ara gaudeixen, disposen d'instruments. Però, com ha dit algú aquí, estem parlant d'un problema a llarg termini; qualsevol mesura que es prengui, no es pensin que demà tindrà resultats efectius immediats. Són molt a llarg termini, però val la pena, cal la valentia de posar-lo en l'horitzó, com varen fer al seu dia Vimusa o altres instruments com els que hi han a Sabadell o a Terrassa, no?

Com al seu dia també vam subratllar que a Vic hi va haver un alcalde –em sembla que es deia... (*veus de fons*) Codina, el Jacint Codina– que es va atrevir a abordar un tema que ara és immens, que és el de la segregació escolar, i que també em deuen haver sentit cridar-los l'atenció de com combatre'l. I va ser un pioner. Però tenim un problema que no se soluciona de la nit al dia, no?

El preu de l'habitatge és molt desigual a tot l'Estat espanyol, com ho és dins de Catalunya. Facin l'exercici de mirar ara aquesta..., ara quan surtin de la reunió, o ara a través dels seus telèfons i «catxarros» –vull dir, «catxarros»..., els instruments aquests que tenim tots a la butxaca–, preus de pisos a l'àrea metropolitana, a la segona corona o més enllà, i és que varia d'u a cinc. I, si hi afegixen comunitats autònomes, encara més trobaran la variació. I, per tant, estem segurament al territori on els preus són més elevats i on, per tant, es produeixen els majors divorcis, o esquerdes, i problemàtiques per a aquesta mateixa qüestió.

Una puntualització en aquest sentit: nosaltres, que vam intervenir de bell antuvi, molt ràpid, sobre el tema Catalunya Caixa i Ciutat Badia, crec que era, que era la primera alerta que ens arribava de lloguer social, especulació i tal, he de dir que el que està sota objecte d'investigació judicial del senyor Narcís Serra va a l'entorn

de les retribucions i els sous, no va a l'entorn d'aquesta problemàtica. Ho dic perquè quedi molt clar a efectes transparents de debat públic.

Dues qüestions molt importants. La primera, que és la Sareb. La Sareb té –com trobem en el mercat societats cotitzades d'inversió, en el mercat immobiliari– beneficis fiscals que caldria revisar. És tan senzill com això; hi estem totalment d'acord. O sigui, és que no, no..., sembla que parlem del talismà que ho solucionarà. No. Ordenem-ho. I el síndic no critica gens cap de les mesures preses sobre els actius tòxics, però, ja que es van prendre, i amb aquestes desproporcions que he assenyalat, ordenem-ho. I al damunt, quan se'm demana «quin tipus de beneficis fiscals vostès propugnarien?», a part que no som una institució com per dissenyar polítiques públiques –li toca al governant–, sí que com a mínim ordenem-ho, perquè ens trobem que la Sareb gaudeix de beneficis fiscals, i fins i tot podem arribar a trobar algunes d'aquestes Socimis que pràcticament no paguen res. I això crida al cel, vull dir, és una cosa radicalment injusta, no?

Nosaltres considerem que l'índex de preus és necessari, malgrat que sabem que no és obligatori, és voluntari, i, per tant, l'hem de reforçar amb mesures fiscals. Jo no sé vostès, jo no tinc cap vergonya a confessar que jo mateix, quan faig la declaració de renda, soc dels que encara gaudeixo que al seu dia, amb la hipoteca que vaig tenir per comprar-me el pis, tinc beneficis fiscals. Després es van suprimir, encertadament o desencertadament. A mi em sembla una injustícia que jo la tingui i altra gent amb molta necessitat no la tingui.

Però, per la via de l'IBI, per la via de la declaració de renda, per la via dels resultats, hi han tres camps on es podria trobar... –de vegades són mesures que pertanyen a una administració i altres a una altra, unes pertanyen al Govern central i altres al Govern de la Generalitat–, que es podrien explorar aquestes bonificacions, per estimular la gent a entrar en aquestes mesures de facilitar «vivendes» per al lloguer social, evidentment, no que acabéssim..., que trobessin els seus diners, que no paguen impostos, a sobre que fan plusvàlues importantíssimes, i al damunt que les fan amb gent que ha estat desnonada, que això ja és el contrasentit dels contrasentits, no? Per tant, per part nostra, el màxim d'impuls en aquest sentit.

Nosaltres considerem que cal un autèntic pla de xoc. I no em prenguin al revés el que dic, que no ens pensem que això es soluciona ràpidament. Si volem anar molt lluny, cal un pla de xoc. Ara tots –ningú ha dit el contrari– constatem que les taules d'emergència estan col·lapsades, que ja no són solució. Bé, doncs, cal veure com o quan cal legislar seriosament sobre el tema –ho torno a dir: depèn de quina matèria pertany a un nivell o a un altre, i més quan tenim un clima més favorable amb la retirada de recursos al Tribunal Constitucional–, com hem de buscar un sistema molt més àgil de valorar i resoldre les situacions d'emergència, que avui estan col·lapsades –ho torno a dir: ningú ha dit el contrari–; cal trobar fins i tot mesures com habitatges de curta estada en temes molt d'emergència. I jo els deia, fa dos o tres anys: compte amb la pensió. Bé, doncs, sí que pot ser habitatges de curta estada, com s'ha explorat en altres situacions.

Evidentment, cal revisar el protocol i la seva eficàcia –i es va subscriure entre el Tribunal Superior de Justícia, l'Administració de la Generalitat, el Col·legi d'Advocats i Procuradors– a l'hora dels llançaments. Seria bo, fins i tot, que en aquest Parlament es fes una anàlisi molt seriosa sobre quins resultats ha donat i com es podria revisar, com un instrument immediat, amb tot el respecte, a la independència de cadascú. I cal disposar del màxim d'habitatges per garantir aquest reallotjament.

La Generalitat ha començat amb una sèrie de línies de finançament. Tant de bo poguéssim ampliar aquesta línia de finançament, fins i tot de cara a exercir el dret de tanteig i retracte per adquirir aquests habitatges, que no ens passi després que ens trobem que les línies de finançament creades per la Generalitat, com les de pobresa energètica, no es gasten. Gran paradoxa d'aquest país, i ho dic sense posar el dit a ningú. Això ha passat, i no ha passat fa pas tants anys, no?

I deia en aquest sentit que, com a diputades i diputats, vostès siguin conscients que sí que hi han botons a prémer, malgrat que tots estiguem d'acord que això no se soluciona, ni molt menys, de la nit al dia

Se m'ha demanat una qüestió molt puntual: cal incorporar el tema de gènere, sens dubte. No hi és, a l'informe, i caldria incorporar-lo. I, com que se m'ha fet una pregunta, li puc dir que les dades de què nosaltres disposem –les dades de què disposem– són les que ens dona l'Institut Català de la Dona. Nosaltres sí que vetllem per aquests pisos per a dones que són objecte de violència de gènere; pels drets, per tant, per la dimensió de l'habitatge. L'any 2013 se'n van adjudicar nou; l'any 2015, quaranta-cinc, segons les últimes dades. Són manifestament insuficients, i que és el que se'm preguntava, no?

En definitiva, sembla que van a fer vostès –potser em fico on no em criden, perquè no em toca dir-ho– el pressupost de la Generalitat; és el moment d'incidir sobre tot això, en el pressupost de la Generalitat, aquest sí que es fa aquí i és on hem d'incidir. Poden –m'ha semblat que hi havia unanimitat– incidir en el tema de la Llei d'arrendaments urbans, i veure fins a quin punt, o no, seria bo rectificar el que al seu dia es va legislar i l'efecte que ha produït. Parlin entre vostès si són capaços de presentar aquesta proposició de llei per ser enviada al Congrés dels Diputats, sobre la Sareb.

I també contestant quelcom que se m'ha preguntat, i tant que crec en la coordinació màxima de Govern central, Govern de la Generalitat i governs locals, només faltaria, davant d'un problema com aquest.

I els anuncio que, independentment o no que la propera setmana vagi al Ple l'informe anual 2017 –que tant de bo hi anés, perquè té una part sobre això–, el 3 de desembre, en aquesta comissió –és un calendari que han fixat vostès, o la Mesa d'aquesta comissió– veurem un informe sobre decisions del territori. Atenció, eh?, que toca això també. Que les decisions del territori que estan donant quant a la dimensió especulativa toca o tocarà plenament aquest mateix problema.

Gràcies, president.

El president

Moltes gràcies, senyor síndic. Ara, per obrir aquest segon torn, per un temps màxim de cinc minuts, tindria la paraula el senyor Sergio Sanz, per part del Grup de Ciutadans.

Sergio Sanz Jiménez

Gràcies, president. Síndic, gràcies per les seves respostes. El primer que volia fer és dir que Catalunya té un problema, que és que té un govern de la Generalitat en contra dels catalans.

Objectivament, tenim un govern irresponsable, que expulsa l'economia de Catalunya enfora; crea pànic econòmic entre els sectors empresarials, com ha posat patès que més de quatre mil empreses hagin traslladat la seva seu social fora; trenca la convivència política, i, a més d'això, fa victimisme i diu que els seus problemes de gestió són de la resta, del fet que tenim un estat en contra... I això el que fa és, per començar, ser molt deshonestos intel·lectualment, ser molt deslleials, perquè, quan es parla de l'Estat, vull recordar que el Govern de la Generalitat és estat, que els ajuntaments són estat, que tot és estat. El síndic està parlant de coordinació entre els diferents nivells de l'Administració, perquè tot és estat. El que no és estat és privat, però el sector públic, tot, conforma l'estat.

I el primer que cal fer per ser encertats a l'hora de trobar les solucions és reconèixer aquesta realitat, perquè, si no es reconeix la realitat, qualsevol solució serà errònia.

El que passa és que, clar, paradoxalment, aquí estem en una competició política en què tots els partits volen buscar vots presentant com a elements de confiança la capacitat de gestió i buscar..., no? En principi, el Govern el que voldria és solucionar

els problemes per mantenir la confiança de la ciutadania. El problema és quan l'incrementiu és no buscar la solució sinó contínuament fer aquest victimisme, perquè, com que viuen electoralment del victimisme, no busquen solucions, per poder continuar fent victimisme, i llavors és com el peix que es mossega la cua, i estem entestats aquí des de fa molts anys.

Clar, diuen: «És culpa del 155.» Alguns partits porten més de trenta anys governant, eh?, un sobre l'altre... És a dir, el Govern que tenim actualment ha governat, des de la Transició, més de trenta anys, i durant aquests trenta anys han passat moltes coses.

Aquí, mirin, tinc una estadística, eh?, d'un informe d'habitatge de la Generalitat en què es veu tant la promoció d'habitatge lliure com d'habitatge protegit. A mi, als números en aquest document de la Generalitat, em surt que des de l'any 83 fins a l'any 2000 s'han fet més de 226.000 habitatges protegits; més de 226.000 habitatges protegits que s'ha perdut la protecció perquè hem tingut un model en què es feia la protecció que al cap d'uns anys passava a ser habitatge lliure i aquest capital es perdia, eh? No hem tingut parc públic, doncs, per unes polítiques desençertades.

Ara bé, després arriba la bombolla immobiliària, eh?, a partir de l'any 2000, ja ho sabem. Doncs, aquí, l'habitatge protegit també baixa. I els nivells d'habitatge públics, aquí, si això és el 100 per cent, eh?, i això és el 0 per cent, doncs seria un mil·límetre, aproximadament, bé, poc més d'un mil·límetre.

Aquest és el problema que tenim, que tenim un parc insuficient; no arriba al 2 per cent. I això té a veure amb l'esforç que s'ha posat des del Govern de la Generalitat, que té la competència d'habitatge des del primer dia, des de l'any 80, que no ha fet re, és a dir, ja veiem com estem. Ara, el que fa és..., des del Govern de la Generalitat, la culpa és dels altres. És a dir, a mi em recorda –ho he esmentat diverses vegades– Homer Simpson quan diu: «Es muy fácil echarse la culpa a uno, pero es más fácil echar la culpa a los demás.» El Govern de la Generalitat, eh?, fa molts anys que està en aquesta via, la més fàcil, eh?, i que, a més, el que fa és trencar la convivència; és a dir, no soluciona els problemes sinó que en crea.

Recordem: any 2009, pressupost de la Generalitat a polítiques d'habitatge, 900 milions d'euros; l'any passat, poc més de 300. És a dir, aquí gastem el mateix a la televisió pública que a les polítiques d'habitatge. A Andalusia gasten tres vegades més en polítiques d'habitatge que en televisió pública. Potser que ens comencem a mirar el que passa aquí, què fa aquest Govern, i no estar contínuament dient que la culpa és de fora, que la culpa és de fora.

Perquè els vull recordar, a més, que el 155, que van provocar vostès amb les seves polítiques completament irresponsables... El primer que va fer el Govern del senyor Torra quan va ser nomenat president va ser donar 20 milions d'euros més a TV3, que és dues vegades el que es va destinar anteriorment a comprar habitatge buit, habitatge per dret de tanteig i retracte, a partir del que s'havia recaptat amb l'impost dels habitatges buits. És a dir, destinaven dues vegades més, eh? –la primera mesura del Govern–, a TV3 que a allò altre. I també han desviat diners d'afers socials a les estructures d'estat. Per tant, cal tenir molta barra per dir que la culpa sempre és dels altres.

El president

Senyor diputat, hauria d'anar concloent.

Sergio Sanz Jiménez

Sí, acabo. Dues preguntes molt senzilles. Canviaria vostè la llei, senyor síndic, de l'habitatge protegit per acabar amb aquest model de protecció i passar a que mantingui la titularitat pública o que mantingui la protecció de forma indefinida?

No sé si han avaluat també què ha passat amb els terrenys públics que s'han anat venent per part de l'Incasòl. I també si ha quantificat quina partida pressupostària

hauríem de tenir per exercir el dret de tanteig i retracte, i si s'ha dirigit o aquest document l'ha dirigit al Govern d'Espanya, també.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara seria el torn del Grup Socialistes i Units per Avançar, i té la paraula la senyora Marta Moreta.

Marta Moreta Rovira

Sí; gràcies, president. Bé, serè bastant més breu. Nosaltres, jo crec que hem de ser capaços de trobar solucions de forma conjunta, tots els grups polítics de forma conjunta. Hem de ser capaços de buscar aliances per tirar endavant el dret a l'habitatge per a tothom. I, si no som capaços de portar en profunditat aquest tema, el dret a l'habitatge, i no retreure constantment, uns i altres, retrets, i uns i altres partits de com han fet o han deixat de fer una banda o l'altra, no avançarem –no avançarem. I penso que tenim l'oportunitat de poder demostrar entre tots que som capaços de tirar endavant un tema tan important com és el dret de l'habitatge per a tothom.

El Govern de Catalunya en aquest moment té a les seves mans posar com a prioritat –el Govern de Catalunya té a les seves mans, eh?, ho torno a repetir, posar com a prioritat– el dret a l'habitatge, i així hauria de ser.

I responent a la senyora Madaula, bé, jo crec que l'ICF és un préstec, d'acord?, i a la pàgina de la Generalitat diu que, com a préstec, s'ha de retornar. Per tant, no ho sabem; aquesta informació que acaba de donar no la tenim clara, perquè a la pàgina de la Generalitat sí que surt que s'ha de retornar i, per tant, bé, estaria bé saber-ho, perquè no en tenim coneixement, d'això.

I només acabar un petit tema que ha dit el síndic, que em sembla interessant, molt interessant, i que ho podríem traspasar al tema de l'habitatge, i és que ha posat l'exemple de Vic com a segregació escolar. De fet, no va ser Vic, va ser Manlleu, qui va posar el punt per a la segregació escolar, i Vic va implantar-ho més tard. Però, en tot cas, va ser un bon exemple que podria tirar endavant amb el tema d'habitatge.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora Moreta. Ara és el torn de la senyora Susanna Segovia, en nom del Grup Catalunya en Comú Podem.

Susanna Segovia Sánchez

Moltes gràcies. Bé, de fet, és una mica per insistir en el que ja s'ha plantejat i que coincidim, que calen mesures de xoc per realment fer front a la situació d'emergència habitacional; que això passa clarament per un augment de la inversió immediata per poder accedir a més pisos de tanteig i retracte, però que també passa per la mobilització de pisos buits, i, per tant, una inversió major en fiscalització, en mobilització i en assegurar-se que els grans propietaris, els fons voltors i fons immobiliaris posin a disposició de lloguer social els pisos buits, no només en els casos de famílies que estan a punt de ser desnonades, que ara ja és obligatori per llei, sinó també que es faci un esforç per la mobilització d'aquests pisos.

Això suposaria una incorporació bastant immediata, i quantitativament i qualitativament significativa en la disposició de pisos per a lloguer social, i que també ajudaria ara mateix a donar sortida a les meses d'emergència. Però per això, un cop més, cal una voluntat política clara per part del Govern per treballar amb aquelles entitats financeres que són les propietàries dels pisos buits, per una banda, la Sareb, però no només.

Però també creiem que això s'ha de combinar amb mesures a mitjà i llarg termini que reverteixin la situació del parc d'habitatge social que hi ha a Catalunya. Coin-

cidim amb la diputada del Grup Republicà que, efectivament, estem en la situació que estem per la manca total que hi ha hagut d'inversió en lloguer d'habitatge social i perquè, quan s'ha invertit, ha estat condicionat al fet que després passa al mercat i aquí després desapareixen aquests cent mil habitatges.

Per tant, sí que em sembla interessant que puguem coincidir que això ha estat un model equivocat del que s'ha fet fins ara des de les diferents administracions públiques, tant Govern estatal, com Govern de la Generalitat, com molts ajuntaments. I que, a partir d'ara, veiem que totes les administracions on governen els grups que estem aquí, que coincidim que això ha sigut un error, doncs que ho deixin de fer, que es deixi d'invertir en habitatge de protecció oficial per a la compra, per a la tinença, i que, a més a més, no prevegi que la protecció sigui indefinida, per tal que no passi al mercat.

Vull dir, és que si només en això ja estem d'acord i comencem a implementar mesures tant des de la conselleria com des de tots els ajuntaments perquè això no torni a passar, sembla que això ja sí que és un gran consens de país –i perdonin l'expressió.

I la següent cosa que sí que crec que és important és que hem d'avançar cap a la regulació, i que, si en aquest tema no corresponsabilitzem també els grans inversors i els fons especuladors que el tema de l'habitatge social i el dret a l'habitatge no és una càrrega i un inconvenient i que «mira tu el que em volen fer», i apliquem mesures com aquesta del 30 per cent, que, a més a més, ja ha estat votada a diversos ajuntaments, que porten a obligar els grans tenidors i els inversors a corresponsabilitzar-se amb la situació d'emergència social, no tindrem tampoc grans resultats en el mitjà termini. Perquè això, només amb inversió pública, no es podrà fer. Cal corresponsabilitat d'aquells que especulen i treuen beneficis amb l'habitatge. És tan senzill com deixar de guanyar una miqueta menys perquè la majoria de la gent pugui viure millor.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Ara seria el torn del Grup Republicà, i té la paraula la senyora Eva Baró.

Eva Baró Ramos

Sí; gràcies, president. Ja, molt breument... Igual..., aprofitar per afegir un factor que jo no he sabut reconèixer ara en l'informe, quan me l'he estat mirant aquest cap de setmana, i que és un factor que potser podria contribuir a desplegar o a desgranar alguns possibles suggeriments en la línia de poder, doncs, tant revertir o pal·liar part de l'emergència habitacional, com, per què no?, impulsar abordatges més innovadors, i seria el que a vegades alguns experts mencionen com la «mirada metropolitana».

És a dir, segurament que a nivell local les polítiques que es poden fer tenen unes limitacions pròpies, doncs, de l'àmbit inclús geogràfic, quan moltes vegades molts municipis comparteixen la mateixa problemàtica i un abordatge una mica més metropolitana, que, d'alguna forma, permetés fer un abordatge, pel que fa a la reserva de sòls, una mica més consensuat, o més conjunt, o més cooperatiu, si voleu dir-ho així. Inclús parlen a vegades d'unificar la llista de sol·licitants d'habitatges de protecció social, revisar o unificar criteris, etcètera. És a dir, em sembla que pot ser un factor que pot ajudar a explorar possibles, no ho sé, abordatges, possibilitats que, en fi, tinc la sensació que poden tenir bastant recorregut.

Per tant, aprofito que hi ha avui aquí el síndic, també, doncs, per abordar-lo amb aquest plantejament, per conèixer el seu parer.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora Baró. I el darrer torn seria per a la senyora Madaula, en nom del Grup Parlamentari Junts per Catalunya.

Aurora Madaula i Giménez

Sí, molt breument. A la companya del Partit Socialista li diré que aquesta informació, que no sé si no està penjada, no és que..., bé, és que la va anunciar el conseller a la sessió parlamentària número 12, del 20 de juny del 2018. D'aquí l'he tret, la informació, jo, de la... Ell va anunciar això, eh?, per això. No deu estar penjada, no deu estar actualitzada, la pàgina web, però ho va anunciar el conseller mateix. Per tant, és un bon senyal; jo crec que és una bona resposta.

Bé, abans he dit que m'agradaria acabar..., però, bé, ja li faig la pregunta al síndic. M'agradaria, una mica, aprofundir més en el tema de la Sareb i en les solucions que vostè dona, a part d'aquest 30 per cent, alguna altra solució... Bé, com ara ha anunciat, té beneficis fiscals. Què podríem fer nosaltres com a polítics per acabar amb aquest greuge i aquest frau que, bé, ha estat la Sareb?

I, per acabar, només diré que en seu parlamentària crec que es poden dir moltes coses, però el que no es pot dir, i sobretot quan estem davant d'un informe com el del síndic, on dona dades exactes, és mentir. I quan es segueix repetint el mantra de les quatre mil empreses, quan hi han informes que desmenteixen totalment aquesta dada, acaba sent un mantra que, per molt que el repeteixin, ja hi ha informes que el desmenteixen.

Per tant, jo el que crec és que, sobretot, el que no es pot fer és mentir. I el que sí que s'ha de fer, en canvi, és qüestionar-se per què un Govern de l'Estat espanyol genera un decret exprés del Consell de Ministres...

El president

Senyora Madaula, tampoc és un torn per fer..., pactat...

Aurora Madaula i Giménez

...per fer fora una empresa.

Gràcies.

Bé, ja, però...

El president

...tant com es vulgui, pel bé de la comissió. Però no és un torn per debatre entre els grups parlamentaris, sinó respecte a l'Informe del síndic. Per tant, els agrairia..., o sigui que...

Aurora Madaula i Giménez

Sí, bé, però abans també hi ha hagut altres compareixents.

El president

Sí, sí. No, no va per vostè, ho deia per tots.

Aurora Madaula i Giménez

Només era això, eh? Però, de tota manera, m'hagués agradat...

El president

En qualsevol cas, queda dit.

Aurora Madaula i Giménez

...que els hagués fet la mateixa consideració a altres companys.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor síndic, si creu que ha de donar resposta a alguna de les puntualitzacions.

El síndic de greuges

No, només se m'han demanat dues informacions... *(Veus de fons. Pausa.)* Puc? Se m'han demanat dues informacions.

La primera. Sí que ho hem tramès al Govern espanyol. I ho té, bé, ho tenia, i ho tenen, perquè entenc que l'actual Govern succeeix l'anterior. La ministra de Foment, igualment, com acostumem a fer en moltes de les mesures que afecten legislació més enllà de Catalunya. I sí que he de dir que aleshores no vam tenir cap resposta, com ara comencem a tenir respostes molt argumentades i molt positives per part d'algun membre del Govern espanyol.

He de dir-li que també ho vam enviar al Defensor del Pueblo. I abans m'he oblidat de dir-li que la mesura de la Sareb fa molt de temps que la vam propugnar i que també la vàrem trametre al Defensor del Pueblo, amb qui col·laborem en tota aquesta temàtica.

I la segona pregunta que se'm fa sobre titularitat i... Nosaltres el que hem alertat fa molt poc..., pel que fa a titularitats, compte amb com s'especula amb les «vivendes» de protecció oficial. I m'han fet recordar, amb la pregunta que m'han fet, quan els he dit Ciutat Badia. Què va passar a Ciutat Badia? Parlo de fa uns anys, eh? Que hi havia un mercat especulatiu sobre la «vivenda» de protecció oficial que les feien pujar un 120 per cent el preu de mercat sense cap control, que és obligatori per part de les administracions, per evitar-ho, amb l'aquiescència dels notaris, que no advertien que allò era absolutament illegal, no per l'especulació, pel que els feien escripturar, i la participació d'alguna entitat financera, com alguna que s'ha citat aquí, que també jugava amb aquesta especulació.

Tant de bo haguéssim après la lliçó –tant de bo. Això ja ha passat. O sigui, jo no els explico una pel·lícula, ara, eh? Això ha passat. I va començar a Ciutat Badia i es va anar transmetent a altres llocs. Perdonin, els de Ciutat Badia, no tinc cap..., al contrari, van tenir un mèrit, que van fer sorgir la problemàtica.

La titularitat és evident que demana una inspecció. I jo no sé si canviar la legislació, o no, és positiu. Sí que el que diu la legislació, que acota quin ús es pot fer d'allò que has aconseguit a partir d'una necessitat social, sigui objecte d'especulació. I això, com que la condició humana..., tots som susceptibles de tenir alguna temptació, és tan senzill com que de debò funcioni la inspecció.

I, per últim, si parlem, com estan fent alguns ajuntaments, de grans tenidors, sí que, permetin-me –alguns pensaran que li tinc *ojeriza*, que es diu en castellà–, la Sareb és per excel·lència un gran tenidor, eh?

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. De fet, tècnicament, el senyor síndic ha obert torn. No sé si algun dels grups vol fer algun matís, puntualització... Si no és el cas, doncs, donarem per conclòs aquest punt, llevat que algú demanés... Em sembla que podem continuar, no cal que fem cap recés, amb el següent informe.

Informe del Síndic de Greuges sobre la universalització de l'assistència sanitària

360-00003/12

Si és així, doncs, donaríem la paraula novament al senyor síndic, per a l'Informe del Síndic de Greuges sobre la universalització de l'assistència sanitària. Té la paraula, també per un temps de màxim trenta minuts.

El síndic de greuges

Gràcies, president. Podríem fer pràcticament un torn bastant àgil i precís sobre aquest segon punt, per tot el que ha passat des que vam presentar l'informe en aquest Parlament. Vostès saben que els vam presentar l'informe el maig del 2018, on agafàvem tots els antecedents internacionals, espanyols i catalans, i incidíem sobre dos factors molt importants que continuen sent columnes vertebrals de qual-sevol discussió sobre el tema.

Un. Acabada la dictadura, vàrem separar –i va ser mèrit d’una llei espanyola, i després vam anar aplicant la Llei d’ordenació sanitària catalana– cotitzants a la seguretat social de beneficiaris del sistema de salut públic. I, aleshores, ens vam dedicar, molts, vostès també, el síndic, els meus predecessors, i jo mateix també, a anar rescatant gent que, a l’haver-ho separat, es van quedar *in albis*, sense la protecció de salut, perquè, al no ser cotitzants de la seguretat social, o estaven en altres règims o no tenien cap règim.

Per això, em sembla que tothom ho accepta, que paguem la salut pública amb impostos, no per la cotització de la seguretat social, i, per tant, això dona dret a la targeta blava, que és segurament l’indicador més precís que pot haver-hi a Catalunya per saber quants habitants hi ha en aquests moments a Catalunya.

I la segona columna vertebral és que s’ha demostrat per activa i per passiva que negar el dret a la salut a tots els que vivim sobre aquest territori és un mal per a tots. Pot ser objecte de totes les històries que vulguin, sovint demagògiques, eh? Les estadístiques desmenteixen categòricament que aquests que han arribat utilitzen molt més la salut... És categòric. Demanin-ho a tots els instituts més seriosos, tant públics com privats, i veuran que fins i tot oscil·la entre un terç i la meitat, si és que hi arriba; només està a un terç de l’ús que se’n fa. Però, a més, afegixin consideracions de l’OMS i d’altres institucions de com pot afectar una societat quan neguem el dret a la salut.

I això va passar el 2012, quan es va implantar aquesta legislació espanyola que ho negava. Van venir una sèrie de comunitats autònomes, moltes, no només Catalunya, que van decidir, o via legislativa o via una normativa administrativa inferior, o via també..., i combinar les tres praxis, corregir-ho.

Nosaltres els vam presentar l’informe en aquesta direcció, que, si volen, ara, crec que és una mica sobrer..., els podria recordar tot el que conté l’informe, amb tot de recomanacions que parlen del deure moral ineludible; que l’exclusió podia tenir un efecte molt negatiu per a tots; que l’atenció primària a l’entrada; l’especial èmfasi sobre els infants; la columna tradicional de separació financera, etcètera.

Però, és clar, ara tenim una nova normativa estatal. El 30 de juny es va publicar un reial decret llei que torna al sistema d’accés universal, i tenim que el Govern espanyol ha acordat publicar com desisteix, com a advocat de l’Estat, d’anar al recurs.

Doncs no és que ara el síndic els digui: «El nostre informe, llencin-lo a la paperera.» No, ni molt menys. Estàvem amb un conjunt de mesures que val la pena recordar que són importants. Però l’objecte i discussió al respecte ara és que seguim tots com quan l’aplicació es fa bé. Perquè és molt important, i això els ho diem de nou per l’experiència de les incidències que em pot presentar la senyora Pilar Prims, o altres assessores i assessors, que hi ha al síndic setmanalment sobre el tema, que els professionals informin molt acuradament al respecte dels drets que té tothom.

Que hem de combatre el turisme sanitari? I tant que sí. El síndic és el primer que propugnarà combatre’l, però no donar assistència sanitària universal a tots els que vivim en aquest terreny.

Gràcies, president.

El president

Moltes gràcies, senyor síndic. Ara, pels grups parlamentaris, en primer lloc tindrà la paraula el senyor Martín Barra, en nom del Grup de Ciutadans.

Martín Eusebio Barra López

Gracias, presidente. Buenas tardes, señor Ribó y al resto de personas que lo acompañan en esta comparecencia. Tenía usted mucha razón. Porque, claro, nos presenta hoy un informe sobre la universalización de la asistencia sanitaria, que cerró usted en mayo de 2018, es decir, hace apenas seis meses, y ya ha quedado obsoleto. Como usted ha dicho, en cierto modo ya es *una mica sobrer*.

Y era la primera pregunta que le iba a hacer –lo tenía aquí apuntado–: ¿y por qué lo cerró en mayo de 2018? Porque precisamente entonces ya estaba preparada la moción de censura ganada por Pedro Sánchez el 1 de junio, con la inestimable ayuda, por cierto, de sus amigos de los partidos separatistas. Cierra usted ese informe cuando ya se ha atisbado un nuevo gobierno, una de cuyas propuestas promesas estrella era derogar el Real decreto ley 16/2012 del PP, cosa que ha hecho, como usted bien ha dicho, presentando un nuevo real decreto ley que está en vigor desde el 31 de julio.

A ver, desde el 2012. Desde 2012, que entró en vigor el Real decreto ley del PP, que supuso un cambio sustancial y negativo, por supuesto, en el acceso a la atención sanitaria, pasan seis años hasta que usted saca su informe –por cierto, sin que el 155 tuviera nada que ver–, seis años, y no puede esperar un par de meses a ver qué hacía el Gobierno en esta materia en la que iba de la mano con los partidos que a usted le apoyan.

Se sabía que la situación iba a cambiar. Por eso mi primera pregunta era, pues, ¿por qué lo cierra en mayo de 2018? ¿Por qué no espera un poquito más? No sé. No entendía muy bien este cierre.

Porque..., y ayer, pues, me preocupaba, decía: «Bueno, y yo..., y cuánto le preocupará al señor Ribó –la sindicatura de *greuges* en general, por supuesto– el tema de la universalización.» Me puse a hacer una pequeña encuesta, hice un repaso a los informes que ha elaborado la sindicatura en su larga etapa de catorce años, en la etapa suya como *síndic de greuges*, y en su página web los agrupan en nueve temas, el mismo informe puede estar en varios, según la temática, claro, y me encuentro: niños, 32 informes –hay alguno de su antecesor, pero me voy a centrar en los de su etapa–, niños, 32; educación, 17; servicios básicos, 16; seguridad, 15; medio ambiente, 7; vivienda, 7; gente mayor, 5. Por fin, en el octavo puesto –eso sí, empatado con el séptimo–, salud, 5. Y el noveno tema también es de traca, ¿eh?: procedimiento administrativo, 0. Curioso.

El *síndic*, que –cito literal de su página web, abro comillas– «actúa como supervisor y colaborador de la Administración catalana, con el objetivo de ayudar a mejorar su funcionamiento», cero informes sobre el procedimiento administrativo de la Generalitat.

Pero vamos a la salud; es lo que nos ocupa. Repito: temática de salud, cinco informes. «*Actuaciones en casos de abusos sexuales y otros maltratos a menores*», perfecto. «*La Autoridad Catalana para la Prevención de la Tortura*», bien; el proyecto VISCA+, muy bien; «*La contaminación provocada por purines*», vale, y, por fin, el quinto, el informe sobre la universalización de la asistencia sanitaria.

Por fin, en 2018, llevando catorce años de *síndic*, hace usted un informe sobre el sistema sanitario como tal. Y lo cierra en falso. Viene a presentarlo cuando, como bien dice, la realidad lo ha superado. Y tenía usted toda la razón, señor Ribó, le doy toda la razón cuando negar la asistencia al conjunto de la población supone un riesgo importantísimo para la salud.

Pero no es el único. Cataluña ha sido la comunidad autónoma con un sistema de referencia mundial, pero que está temblando desde los cimientos. Lo decía antes mi compañero, referencia mundial pero temblando totalmente. Es donde más recortes..., los recortes más bestiales de todas las comunidades autónomas de España. Y eso también es un peligro para la salud. Incremento de listas de espera; precariedad laboral; cierre de servicios, incluso –incluso– tuvimos un ligero repunte de mortalidad el año siguiente a los enormes recortes; falta de profesionales; recortes de sueldos; la única comunidad autónoma que aún no ha devuelto la paga extra a sus funcionarios. Y usted calladito.

En fin, otro ejemplo: catorce veranos de recortes, cierre de servicios, catorce veranos en los que usted ha sido el *síndic de greuges*, y ningún informe sobre esa materia.

Perdone que se lo diga de esta manera, pero era como lo pensaba ayer y se lo voy a decir igual: señor *síndic*, sobre estos temas usted se ha marcado un Rajoy monumental. Y no será porque los ciudadanos no le presentan quejas, la realidad es así. Es que en sus informes anuales las quejas de salud son un tema recurrente, son un tema importante. Por eso a mí me sorprendía, me sorprendía por qué un informe sobre los recortes evidentes, graves, sangrantes del Real decreto ley del PP y ningún informe sobre los recortes evidentes, graves, sangrantes y malos para la salud del Gobierno de la Generalitat.

Pero, en fin, vamos a su informe, que era el objeto de esta comparecencia. Hace usted el oportuno repaso a la normativa internacional y a la normativa española en Cataluña, sobre el Real decreto 2012, que, como usted bien ha dicho, cambió el modelo de acceso al sistema y esto supuso que muchas personas que antes estaban quedarán excluidas. También usted menciona que reconoció el derecho a la asistencia para los extranjeros no residentes en España, pero solo en determinados casos concretos. Era una realidad. Y que algunas comunidades autónomas elaboraron normativas propias para intentar superar este real decreto ley, que, como bien ha mencionado, fueron recurridas ante el Tribunal Constitucional. Y, llegados a este punto, usted dedica un par de páginas de su informe a ver qué pasaría si prosperase el recurso de inconstitucionalidad contra la ley catalana.

Una cosa he echado de menos en su informe, señor *síndic*: la Instrucción 8/2015 de la Generalitat, que usted la menciona, fue tumbada por el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, no por ningún constitucional español, y no lo menciona usted.

Vuelvo a su informe. Sí, hay leyes sociales que las recurre el Gobierno, es verdad, antes de los recursos. También hay otras leyes sociales aprobadas y no recurridas que no las está cumpliendo el Govern de la Generalitat. Usted antes nos ha hecho mención de unas partidas que no se habían utilizado. Y yo en mi última intervención en el hemiciclo, precisamente, hice mención de esos incumplimientos de leyes sociales aprobadas, y de plena vigencia, y que el Govern no desarrolla. Son otros. Volvamos a su informe.

Eran dos páginas para hablar de que el Gobierno ha presentado recurso y, si prospera, habrá consecuencias negativas. Sí, bueno, una de las exigencias de los partidos, son partidos amigos que daban apoyo a Pedro Sánchez a, precisamente, que retirase esos recursos y se ha comprometido a ello, así que..., en fin.

Dedica usted otras dos páginas, que yo creo que estas sí que son..., permita que se lo diga, me parecen muy importantes y muy necesarias, esto sí me parece, el tema de los menores de dieciocho años. Esto fue un colectivo que... –usted bien lo indica en su informe–, realmente el Real decreto ley no supuso para ellos ninguna merma en las prestaciones, estaban incluidos en una prestación, como usted bien dice, igual que a los de nacionalidad española. Pero, sin embargo, ha habido graves problemas en este colectivo, y me parece importante que usted lo refleje. Graves problemas porque ese cambio de regulación real teje una confusión que ha sido dramática, incluso, como usted bien dice, porque tenemos datos de entidades que los han recogido, para los menores, tanto extranjeros como también, incluso, españoles.

Y a partir de aquí usted entra en unas consideraciones, unas recomendaciones, claro, interesantes, en fin, si no se hubiesen quedado obsoletas después de la aplicación del Real decreto ley 7/2018.

¡Qué pena! Ya digo, fue una pena que usted no hubiera esperado a... Se sabía que el Gobierno central tenía ese objetivo. Después de seis años esperando, no sé qué hubiera sido de malo esperar un poquito más. Porque usted ahora podría presentarnos unas recomendaciones en función de lo que ya está aprobado por el Gobierno, ese Real decreto ley de julio de 2018, que tampoco es maravilloso, seamos sensatos. Hay entidades como... –tenía por aquí apuntado el nombre, ya

lo encontraré, pero, en fin–, hay entidades sociales que también han puesto las pegas que este decreto tiene. Afortunadamente... –exactamente: la Federación de Asociaciones para la Defensa de la Sanidad Pública, por ejemplo–, pero, afortunadamente, este real decreto, que ha sido convalidado por las Cortes, se está tramitando como proyecto de ley y, por tanto, habrá oportunidad de hacer todas las enmiendas que sean necesarias.

En fin, decirle que sus recomendaciones hubieran sido interesantes y útiles si hubiera esperado, total, un par de meses.

En fin, no sé, este informe, no lo vamos a tirar a la basura, no se apure; además, vendrá bien para poder hacer estadísticas de cuántos informes ha hecho usted sobre temática sanitaria. Ya tenemos uno; está muy bien. Pero, en fin, yo le pediría, señor *síndic*, que no cierre los ojos a la precaria realidad del sistema sanitario catalán, que ha llevado a los profesionales a convocar una huelga de cinco días en este mismo mes. Y que le pediría que hiciera informes sobre esa realidad; creo que serían muy útiles.

Muchas gracias.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Li recordo, i ho ha fet moltes vegades el seu grup, que, si creu que el *síndic* ha de fer algun tipus d'informes, ho pot demanar en aquesta comissió, i aquesta comissió vota allò que creu oportú, i que el *síndic* té, evidentment, tota la potestat, perquè així la hi dona la llei, de fer aquells informes que cregui necessaris sobre els temes dels quals rep informació.

Per parlar en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula ara la senyora Marta Moreta.

Marta Moreta Rovira

Gràcies, president. Bé, només penso que ens hem de felicitar tots i totes de poder fer avui la discussió d'aquest informe, després que el Govern de l'Estat, com s'ha dit aquí, hagi desistit del recurs d'inconstitucionalitat que va interposar el Govern del PP sobre la Llei catalana d'universalització d'assistència sanitària a càrrec de fons públic. Llei que va ser aprovada pel Parlament de Catalunya –per recordar-ho– el juny del 2017 i que ara està plenament en vigor, i, per això, potser podem parlar d'aquesta atemporalitat que parlàvem no?, perquè l'informe estava fet amb anterioritat, però, vaja.

Aquesta llei consta de cinc articles i sis disposicions addicionals. A vegades coses molt importants es poden dir en poques paraules, i no ens calen, en aquest cas, ni molts articles ni grans exposicions de motius. Aquesta llei tracta d'assolir definitivament i amb garanties jurídiques la universalització de l'assistència sanitària amb càrrec de fons públic a través del Servei Català de Salut, i d'eliminar qualsevol desigualtat que pogués existir entre les persones residents a Catalunya.

L'Organització Mundial de la Salut ha dedicat, no sé si ho saben, aquest any el Dia Internacional de la Salut a la universalització. La Constitució i l'Estatut d'autonomia estableixen que totes les persones tenen dret a accedir en condicions d'igualtat i gratuïtat als serveis sanitaris de responsabilitat pública.

Més enllà de la regulació legal, eh?, és evident, la salut és un dret públic subjectiu. I nosaltres defensem el dret i la salut, i un sistema sanitari públic, universal, de qualitat, equitatiu i pagat per impostos, com bé deia fa una estoneta el senyor *síndic*.

La llei catalana, recuperant l'esperit de la llei, i, si m'ho permetran, de la llei Lluç, trenca un lligam entre la persona assegurada i dret a l'assistència que va voler recuperar el decret del PP, del 2012.

No puc més que compartir el contingut de l'informe del *síndic* i les seves recomanacions, algunes d'elles ja recollides en la llei, i caldrà estar amatents al reglament –això és important– que ara haurà d'elaborar el Govern per garantir alguns aspectes fonamentals.

Hi ha tres principis fonamentals que m'agradaria citar. Un, el primer, que totes les persones residents a Catalunya tenen dret a l'assistència sanitària amb càrrec a fons públics a través del Servei Català de la Salut. La segona, que els que no tinguin la condició d'assegurats o beneficiaris del sistema nacional de salut han d'acreditar la residència a Catalunya. I la tercera, i no menys important, s'entén que els residents i les persones que estiguin empadronades en un municipi..., eh? –s'entenen com a residents els que estan empadronats en un municipi de Catalunya–, també serà reconeguda la condició de residents a les persones que acreditin l'arrelament a Catalunya mitjançant altres criteris, i que té per objecte donar accés a l'assistència sanitària amb càrrec a fons públics a col·lectius amb risc d'exclusió social.

Caldrà que siguem molt curosos amb el tema del respecte a aquests col·lectius de risc d'exclusió social, on haurem de centrar precisament esforços perquè l'assistència sanitària sigui realment una realitat, ja que aquests col·lectius, ja sigui per por, per desconeixement, per dificultats econòmiques, pel que sigui, triguen molt a posar-se en mans dels professionals sanitaris, i això és el que hauria de canviar.

No només és necessari que l'atenció sanitària d'urgència es presti sempre, cal garantir la continuïtat fins a l'alta mèdica, és a dir, fins al guariment definitiu. I, per mitjà del reglament, s'han d'establir els indicadors d'insuficiència econòmica; d'aquí la importància de fer-ho i de fer-ho correctament.

I aquells que estiguin en situació de vulnerabilitat social han d'estar exempts de realitzar cap aportació a la prestació farmacèutica ambulatoria.

Un dels aspectes que el síndic remarca, i que compartim, és la garantia del dret d'accés en programes de formació al personal de CatSalut, i una informació clara i comprensible, de manera que en cap cas pot comportar equivocacions amb relació al dret d'accés a les prestacions sanitàries.

La universalització és un dret, com dèiem, però també és un element bàsic de la salut pública, en un moment de grans reptes per la globalització i l'increment de la mobilitat mundial.

Acabo reproduint un paràgraf del preàmbul de la llei catalana, que diu: «Aquesta llei estableix solemnement que totes les persones residents a Catalunya tenen dret a l'assistència sanitària amb càrrec a fons públics, culminant al nostre territori la universalització de l'assistència sanitària. Aquesta llei donarà servei a tota la població sense exclusions, en tots els àmbits de la medicina preventiva, curativa, promoció de la salut, rehabilitadora, paliativa i en cadascuna de totes les seves etapes de la vida.»

Volia fer-li una pregunta, però la deixaré, perquè tampoc té massa transcendència. Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Ara és el torn de Catalunya en Comú Podem. Té la paraula el senyor Joan Josep Nuet.

Joan Josep Nuet i Pujals

Gràcies, president. Gràcies, síndic, per l'informe, tant a vostè com a tots els seus col·laboradors que avui l'acompanyen. El dret a la salut, i, per tant, coincidim plenament amb el fons de l'informe que ens presenta, és un dret humà fonamental, amb independència de la situació administrativa de la persona, que està reconegut en nombroses normes nacionals i internacionals; citar-ne només tres d'importants: la Declaració universal dels drets humans, el Reglament sanitari internacional de l'OMS i la Carta social europea –n'hi han moltes més. A més, és reconegut com un dret imprescindible per a la garantia de la dignitat humana.

I és per això que l'Estatut de Catalunya, el seu article 26, estableix que «totes les persones tenen dret a accedir en condicions d'igualtat i gratuïtat als serveis sanitaris de responsabilitat pública, en els termes que estableixen les lleis».

I des de l'any 1985, amb la Ley general de sanidad, a Espanya totes les persones tenien dret a l'atenció sanitària pel fet de ser ciutadanes i residir al país. I l'any 2012 el reial decret del Govern Rajoy trenca aquest dret i fa un complet canvi de model, amb la qual cosa el Govern espanyol va eliminar la universalitat de l'atenció sanitària, i amb el qual torna a lligar el dret a l'assistència a les rendes del treball, o sigui, a estar assegurat a l'Institut de la Seguretat Social o ser beneficiari o beneficiària d'algun assegurat.

I aquest canvi, a més, té rostre humà: prop de 900.000 persones van perdre a tot Espanya el dret a tenir targeta sanitària. Ho repeteixo: 900.000 persones van ser excloses de la targeta sanitària. Estem parlant de molt gent.

S'ha de reconèixer que el Govern català és un dels cinc governs autonòmics –vostè ho citava– que van presentar recursos d'inconstitucionalitat al Reial decret –juntament amb Astúries, País Basc, Andalusia i Canàries. I que, certament, el Govern català va fer una instrucció, l'any 2012 ja, per aturar els efectes del Reial decret a Catalunya, instrucció que ja vam dir en el seu moment que no va resoldre correctament el problema. Era una instrucció excessivament burocratitzadora, generava dubtes i arbitrarietats en l'aplicació. I a això s'hi afegeix que aquestes mesures afecten majoritàriament –afectaven majoritàriament– les persones immigrades en situació irregular, que és un col·lectiu especialment vulnerable i amb barreres idiomàtiques, sovint, que desconeix el funcionament del sistema sanitari i els seus propis drets, i acabaven sent sotmeses a un laberint administratiu per obtenir la targeta sanitària.

Per tant, ens n'alegrem molt, sobretot, que el Govern del PP l'hagin fet fora, i el seu suport de Ciudadanos, que era el suport d'aquest Govern del Partit Popular, i que tinguem un canvi de govern a Espanya amb el qual podem dialogar i podem col·laborar, i, per tant, aquesta col·laboració ha portat, evidentment, la retirada d'aquest recurs davant del Tribunal Constitucional. Per tant, saludem aquesta retirada del recurs del Govern de l'Estat de la Llei 9/2017, i és una llei que va ser aprovada aquí al Parlament amb el nostre vot favorable.

I, per tant, aquesta és la dinàmica: amb un govern a la dreta es restringeixen drets i quan l'esquerra fa un passet cap a l'esquerra els drets retornen.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara és el torn, no havent-hi cap representant dels subgrups, del Grup Republicà, i té la paraula la senyora Gemma Espigares.

Gemma Espigares Tribó

Bona tarda. Gràcies, president. De fet, pretenia començar amb dos bones notícies, però veient els comentaris que altres grups li han fet, dir-li, síndic, que per a nosaltres els informes són una foto, són una foto transversal, descriuen un moment, fins a un moment determinat; no trobarà en aquest grup parlamentari que se li qüestionin quins informes ha de fer ni en quin moment els ha de fer, i sap bé, eh?, que hi ha informes que no ens agraden o que no compartim al cent per cent. Però, en tot cas, qüestionar quins informes fa i en quin moment els fa no és de rebut; no és de rebut perquè probablement és perquè no els agrada el contingut.

I només faré una puntualització. Quan hi ha grups que qüestionen els informes i fan una llista molt llarga de tot el que ha fet i tot el que no ha fet, potser ens hauríem de preguntar per què, de tot el temps que han intervingut, han parlat zero sobre l'informe d'universalització de l'assistència sanitària, que era del que veníem a parlar avui. M'imagino que d'alguna cosa s'han d'amagar, quan parlen de tot excepte del que toca.

Això era el tràiler, després en parlarem una mica més amb detall.

Deia que teníem dos bones notícies avui. La primera era aquesta retirada del recurs d'inconstitucionalitat de la llei del 2017, que es va aprovar amb una àmplia majoria aquí al Parlament, i que molts grups dels que m'han precedit n'han parlat.

Crec que és bo que recordem les exigències de la consellera Vergés quan va arribar al Govern perquè aquest recurs es retirés, perquè tornéssim a tenir vigent la Llei d'universalització i perquè es respectés la sobirania del Parlament, i també l'aprovació del Reial decret 7/2018, sobre *el acceso universal al sistema nacional de salud*. No podem resignar-nos a dir que per a nosaltres no és suficient, aquest decret o aquest reial decret llei del PSOE no és suficient. I no ho és perquè deixa amb carència algunes de les persones, per exemple. I recordar al PSOE que el tema de les carències recorda més les mútues privades que no el sistema públic.

Per tant, tot i que el reial decret avança en allò que el PP va fer el 2012, per a nosaltres no és suficient.

Deia que el Reial decret 7/2012 per a nosaltres va ser una regressió brutal; ho demostra l'informe que avui presenta el síndic, però també ho demostra l'informe de «6 anys d'exclusió sanitària», que va presentar fa pocs dies la Plataforma per una Atenció Sanitària Universal a Catalunya; 114.573 persones que l'Estat espanyol volia deixar a Catalunya sense assistència sanitària i que, malgrat les ingerències de l'Estat, el Govern català ha seguit atenent, com ha de fer. Semblava que la raó, suposadament, i així se'n va parlar el 2012, era un estalvi de 500 milions d'euros. Sis anys després no en sabem res, no sabem si va ser un estalvi o no. El que sabem és que ha tingut costos socials molt greus, però d'això no n'hi ha cap, d'informe ni de dades oficials.

Malgrat aquestes ingerències i malgrat el decret del 2012, Catalunya va començar primer amb dos instruccions, dos instruccions per donar cobertura i per garantir aquest accés a les persones que Espanya deixava fora. El 2017 aquesta llei d'universalització, de la qual els companys que m'han precedit van parlar, a banda d'estar aprovada per una àmplia majoria, tenia aquesta vocació universalitzadora que no veiem del tot en el reial decret que tenim ara a Espanya. Les persones residents també eren ateses, independentment de la seva nacionalitat o condició administrativa, cosa que per a nosaltres és important. I també la llei catalana anava un pas més enllà –i així ho van dir molts organismes internacionals–, en reconèixer aquells catalans que viuen a l'estranger però que tornen sovint a casa, perquè també se'ls garantís l'assistència sanitària.

Amb el recurs al Tribunal Constitucional, Catalunya va seguir aplicant les instruccions, i ara sembla que el que cal és desplegar el reglament de la llei del 2017, que tornem a tenir vigent.

Compartir totes les recomanacions que fa el síndic; crec que n'han pres bona nota, segurament també ho ha fet el Govern. I compartir-ne dos en especial. La primera, la recomanació número 3 que vostè fa, on parla de desplegar accions informatives i formatives. Creiem que és imprescindible. Vostè ho apunta especialment en el personal sanitari, perquè conegui quina és la llei vigent i l'aplicació que se n'ha de fer, però pensem que també fora bo ampliar-ho a la ciutadania, per altres reflexions que fa dins de l'informe, on parla que hi ha gent que ja no accedeix al sistema sanitari per la manca d'informació. Per tant, desplegar aquestes accions informatives.

I la recomanació número 7, i em sembla especialment preocupant, perquè parla de la lluita contra l'estigma de les persones immigrants que abusen del sistema sanitari. I vostè ho ha dit, les persones immigrants no abusen del sistema sanitari; és més, la despesa *per capita* és de gairebé la meitat que la de la població catalana, i això està corroborat en diversos articles. De fet, m'agradaria fer menció especial a dos, de la doctora Gea, una infermera de la Universitat de Lleida i presidenta del Col·legi d'Infermeres, que parla de desigualtats. El primer, un article publicat a *Health & Social Care in the Community*, de l'accés i de la utilització dels serveis socials i de salut com a determinants de salut en població vulnerable i població immigrant, que justament reflecteix el que vostè abans deia.

I també un altre que ens posa damunt la taula un altre dels problemes, que són els conflictes entre l'ètica infermera i la legislació sanitària que s'han trobat les infermeres aquests sis anys a Espanya, i també a Catalunya, perquè, tot i que la llei els deia que no podien atendre, els codis de conducta ètics els deien que sí que ho havien de fer.

Crec que n'hem parlat, i és evident que els estudis recolzen aquest sistema universal finançat amb impostos, per invertir en una millor salut de la població, per a alguns aspectes concrets, eh?, i en voldria destacar alguns. El primer, perquè ajuden a tot el que té a veure amb la prevenció; per tant, hauríem de deixar de tractar la gestió del sistema sanitari com una gestió pensada en les malalties i començar a pensar de veritat en apostar per la prevenció.

La segona, perquè és evident, ens permet actuar des del moment inicial i no quan la persona ja es troba molt malament, i, per tant, això també és bo per al sistema i és bo per a la persona. També perquè ens permet atendre'l des de l'atenció primària, que, ho hem repetit moltes vegades des del nostre grup parlamentari, hauria de ser la porta d'entrada al sistema i no acabar sempre a les urgències. També pel seguiment que permetria fer dels pacients –i vostè ho apunta en l'informe– a través de les històries clíniques.

I, sobretot, apuntar-ne una de nova, perquè, si per a alguns aquestes no són suficients i les persones no són suficients, doncs, ni que sigui per un criteri egoista, que sàpiguen que, si vostès no volen que tothom tingui salut, també vostès poden acabar amb una epidèmia o poden acabar amb problemes de salut. Per tant, no només per a aquestes persones, que també, i sempre, sinó perquè la societat també necessita que tots tinguem accés a la salut.

La diputada Moreta ha parlat de la campanya d'aquest any de l'Organització Mundial de la Salut, el dia 7 d'abril, de la salut per a tothom. Per tant, no entro en detalls. Sí que m'agradaria destacar la implicació especial que va tenir la Creu Roja i el Col·legi d'Infermeres en aquesta campanya.

I abans els deia que els parlava d'un tràiler i que intentaria entrar en algun detall. Mirin, quan parlem de salut per a tothom, a l'eslògan s'hi apunta tothom; als fets, no tant. M'hi remeto. Any 2012: Congreso de los Diputados, 17 de maig, Reial decret *de medidas urgentes*. Se'n recorden, d'això, eh? Anava que primer parlem de pasta, després parlem de la salut. Qui ho proposa? El PP. Qui vota a favor? *El equipo naranja*, Ciudadanos.

Dos mil quinze (*remor de veus*), Iniciativa porta una proposta... –el 2015 vostès tampoc hi devien ser, eh?, al Congrés dels Diputats–, Iniciativa porta una proposta per la llei d'universalització de la salut. Qui vota en contra? PP, Ciudadanos.

Dos mil disset, Parlament de Catalunya, Llei d'universalització de la salut: Junts pel Sí, CUP, Catalunya en Comú, a favor. Qui vota en contra? PP. Qui s'absté? Ciudadanos. Aquí ja passem de votar en contra a abstenir-nos, alguna cosa va canviar, eh?; allò de la centralitat política.

Congreso de los Diputados, fa quatre dies, any 2018, *acceso universal al sistema nacional de salud...* –jo sí que estic parlant, eh?, d'universalització de la salut, ho dic per si m'estan mirant malament per això, o perquè no els agrada el que dic, eh?, és que començo a tenir dubtes–, *acceso universal a la salud*. Qui vota en contra? PP. Qui s'absté? Ciudadanos.

Per tant, deixin d'explicar-nos que vostès estan per les llistes d'espera, per la millora de la salut, perquè, cada vegada que han de votar, vostès el que fan és votar una cosa diferent.

Abans deien que Catalunya té un govern que governa en contra de la meitat de catalans; vostès tot això que voten ho fan només en contra del 2 per cent de la població, però saben, i ho saben bé, que és el 2 per cent més vulnerable. I amb això no hi haurien de jugar.

Acabo, president. Crec que cal garantir el dret a la salut, cal fer-ho perquè és un deure moral i humanitari, i ho ha dit bé el síndic. També perquè hem d'evitar que les persones som iguals, i ho som de veritat, sense carències i sense classificacions. Perquè l'Estatut d'autonomia, a l'article 23.1, regula aquesta igualtat de condicions i de gratuïtat a l'accés al sistema català de salut; si els agrada més la Constitució espanyola del 78, també ho reconeix. Perquè els obliga la normativa internacional, i perquè l'evidència científica demostra que la millora de la salut, l'esperança de vida, les epidèmies, la pobresa, el creixement econòmic i promoure la igualtat de gènere, tot això també es fa quan tenim salut per a tothom.

Gràcies, president.

El president

Gràcies, senyora diputada. El darrer torn correspon al Grup Parlamentari Junts per Catalunya. Té la paraula el diputat senyor Lluís Guinó.

Lluís Guinó i Subirós

Gràcies, president. *(Veus de fons.)* Senyor síndic i membres de la sindicatura que l'acompanyen... Jo voldria, en primer lloc, agrair i felicitar les persones que des d'un punt de vista tècnic han elaborat aquests informes. Certament, avui el Parlament està complint amb el que és bàsicament la seva obligació fonamental, que és, en primer lloc, atendre les inquietuds que deriven de les queixes o de les problemàtiques que planteja la ciutadania, en primer lloc, i, per altra banda, posicionar aquests problemes en l'àmbit parlamentari, que obliguen també i en el futur el Govern a l'hora d'executar les polítiques públiques en aquests àmbits.

Per tant, des d'un punt de vista estrictament de funcionament parlamentari, insisteixo que avui hem tractat dues qüestions que són estratègiques, bàsiques i necessàries en una configuració d'un estat que el que pretén és la cohesió social, la necessitat de l'Administració d'estar al costat de la ciutadania pel que fa al dret a l'habitatge i pel que fa al dret públic subjectiu, i absolutament indiscutible i que afecta molt directament les persones, que és el dret a la salut. Ens referim, evidentment, a l'Organització Mundial de la Salut, al conveni dels drets humans em sembla que no és el moment, n'hauríem de ser conscients o hauríem de conèixer absolutament aquestes referències normatives.

El que sí que voldria dir és que en la intervenció del diputat de Ciudadanos en l'anterior compareixença, quan s'ha referit precisament a l'habitatge, i deia «vostès o el Govern el que han de fer bàsicament és, amb l'habitatge, el que ha fet el nostre país en general...», perquè, de fet, no es pot només donar la responsabilitat del nostre sistema de salut al Govern de la Generalitat en concret, ni a unes forces polítiques que en un moment determinat van tenir la possibilitat de tirar endavant aquest sistema. Però el que és cert és que la fortalesa del sistema, que ha estat reconegut pel diputat de Ciudadanos, de l'àmbit de la salut, l'ha donat d'exemple, o d'alguna manera ha plantejat que en l'àmbit de l'habitatge també s'hauria de portar a terme aquesta planificació i el desenvolupament d'aquesta planificació pel que fa a l'habitatge.

Per tant, d'alguna manera, hi ha un reconeixement explícit que aquest sistema de salut, que és una referència a nivell mundial, tot i que pot segurament millorar —és evident que totes les polítiques públiques tenen capacitat de millora i de ser més eficients, i de ser més eficaces en tots els àmbits—, és cert que és un bon sistema. I, de fet, l'informe el que fa..., que, a més a més, està molt i molt ben estructurat des d'un punt de vista cronològic; es comença amb les normatives d'àmbit internacional i es fa referència a totes aquelles normatives, que ja s'han comentat, que afecten molt directament l'accés a la salut amb cobertura pública. Des de l'any pràcticament 2010, quan el Govern de Catalunya aprova la llei, fins al que des del nostre punt de vista suposa la regressió en aquests drets absolutament inalienables del dret a la salut de

forma equitativa, de forma igualitària, que és el Reial decret 16/2012. Aquí sí que hi ha clarament un posicionament polític que no admet ni tan sols valoracions de caire econòmic.

És a dir, nosaltres ja d'alguna manera les concepcions o els plantejaments de caire econòmic en l'àmbit de la salut els descartem absolutament. No justificarem cap mena de restricció en l'àmbit de la salut per qüestions econòmiques, més enllà de la discussió, evidentment no resolta i eterna, de la manca de finançament del nostre país respecte a les qüestions que tenen a veure amb les qüestions fiscals. Però sí que és cert que no tindrem ni posarem sobre la taula cap mena d'argument econòmic per justificar la regressió en drets de la salut. I aquesta és una de les nostres propostes estratègiques.

Defensem de forma clara, de forma contundent, de forma vehement, l'accés universal i gratuït en el sistema sanitari, independentment dels condicionaments que tinguin a veure amb qüestions de caire administratiu. És que no s'entén, no és un país del segle XXI, qualsevol proposta que passi per limitar o per condicionar aquests drets. La salut afecta molt directament les persones. La política fa política per a les persones. Nosaltres formem part d'un Parlament i d'una estructura política bàsicament per resoldre, hi insisteixo, les problemàtiques de la gent. I aquestes 114.000 persones que en un moment determinat es van veure excloses del sistema tenen noms i cognoms, viuen amb nosaltres, treballen amb nosaltres i formen part del nostre país. I no poden trobar-se en una situació de confusió normativa, del fet de tenir dubtes de si realment tenen dret a anar al CAP o anar a l'hospital, i sobre a quins drets exactament de la salut tenen accés, si és només per qüestions de caire d'urgència o si és només per altres qüestions fins a l'alta mèdica.

És a dir, no hi ha país, no hi ha estructura d'estat i no hi ha, d'alguna manera, manera de fer política, si es proposen propostes polítiques que afectin i limitin aquests drets i especialment el dret de la salut.

I també, des del nostre punt de vista, segurament també en aquest moment i per qüestions d'actualitat, també es podrien aplicar aquests principis a la qüestió de l'habitatge. Però, hi insisteixo, en l'àmbit de la salut, no entrarem ni en qüestions administratives ni de normatives, perquè, de fet, en un moment determinat no només la comunitat autònoma de Catalunya, no només el nostre país, quan es presenten recursos d'inconstitucionalitat contra precisament aquest decret llei, no és només a Catalunya, és a diferents comunitats autònomes que entenen perfectament que l'Estat no pot limitar aquests drets que són absolutament, d'alguna manera, reconeguts des d'un punt de vista internacional i de la normativa estatal, per una banda, i la mateixa normativa i la mateixa tasca legislativa que porta a terme aquest Parlament.

Aquest Parlament va dir clarament, i pràcticament per majoria absoluta del ple-nari, que la universalització havia de funcionar, que era un dret públic, que l'accés havia de ser equitatiu, que havia d'aplicar-se el principi d'igualtat, que no hi havia d'haver discriminació. I, a més a més, amb l'assistència sanitària no hi ha persones assegurades que formen part del paraigua de la seguretat social, sinó que el que hi ha són persones que necessiten suport i necessiten l'assistència sanitària per, d'alguna manera, mantenir, en primer lloc, la salut, però, des d'un punt de vista també de cohesió social i d'arrelament en un territori, participar activament del que és el sistema sanitari que els ha, necessàriament, hi insistim, de protegir.

Evidentment, s'ha fet referència també al que té a veure amb el turisme sanitari. Aquesta és una problemàtica que potser és subsidiària del que estem parlant, però és bo que el síndic pugui..., i des d'aquest punt de vista li plantejo una qüestió que té a veure amb quines mesures prendria, des de la seva perspectiva, pràctiques concretes que el Govern pugui prendre en consideració de forma immediata respecte a aquesta qüestió.

I, per altra banda, també, a mi em sembla que avui és indiscutible que els menors també tenen dret, i especialment dret i de forma també potent, a aquesta protecció pel que fa al dret a la salut. És injustificable, no es podria plantejar en cap país del món pràcticament que es pretengui desenvolupat, que aquests menors, precisament els menors de divuit anys, no tinguin accés a aquest sistema de salut.

Avui insistim en aquesta idea: la protecció de la salut hauria d'estar segurament desvinculada de plantejaments i de qüestions polítiques. Avui la salut segurament també hauria d'estar pràcticament no condicionada per les, bàsicament, condicions econòmiques, perquè s'entén que estem estructurats suficientment i, a més a més, aquest país genera els recursos suficients com perquè aquestes qüestions bàsiques de drets de les persones estiguin resoltes. I, per tant, defensem aquesta posició.

I agraïm al síndic una altra vegada que hagi treballat aquests dos informes que estan, des del nostre punt de vista, molt ben treballats, que posen sobre la taula quines són avui les inquietuds fonamentals i bàsiques, com així també ho acrediten les mateixes enquestes que han sortit els darrers temps i les consultes que ens han fet a la ciutadania, i que no té cap mèrit, per altra banda, la nostra tasca que desenvolupem aquí. Tenim l'obligació d'escoltar-lo. Tenim l'obligació, a més a més, d'estudiar-lo a fons. I tenim una altra obligació, que és instar el Govern que prengui mesures per resoldre precisament els dèficits que vostè planteja.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Tocaria ara la ronda d'intervencions dels grups. El senyor síndic demanava un temps per fer una consulta. Per tant, si els sembla, parariem durant cinc minuts, no pas més, i llavors reprenem la comissió.

La sessió se suspèn a un quart de sis de la tarda i catorze minuts i es reprèn a dos quarts de sis i sis minuts.

El president

Bé, com que tots els portaveus estan aquí presents, si els sembla, continuariem la comissió i dono la paraula al síndic perquè respongui.

El síndic de greuges

Sí; moltes gràcies, president. Senyor Martín Barra, li diria, amb tot el «carinyo» del món, no continuarem la història que Ciutadans vol instal·lar, o alguns de Ciutadans volen instal·lar, que hi han partits amics, partits que «lo apoyan» i altres que no, etcètera. Miri, em seria tan fàcil com dir-li que fa molt poc que hem fet un debat sobre l'habitatge i l'emergència, i jo he sentit que el Grup de Ciutadans estava molt d'acord amb el que plantejàvem a l'informe. Però no és aquest el tema.

El tema és que, quan vostè diu, «sus amigos separatistas», «mis amigos separatistas», com els diu vostè, que els identifica amb un grup... –ho ha dit vostè, no ho dic jo; és una expressió que ha dit vostè, i em sembla que té tot el dret de fer-la servir, però em sembla absolutament forassenyada–, aquests amics separatistes són els únics d'aquest Parlament que quan a mi em van donar l'honor, i me'l van votar, de fer de síndic, em van votar en contra. Li diré més, la segona vegada que em van donar l'encàrrec de ser síndic, tots els grups de la cambra em van votar.

Per tant, jo, és el que deia l'altre dia en el debat, en els parlaments, si un perd la confiança dels que siguin, tenen tot el dret, no a fer ocurrencies sobre qui és, no, a activar els mecanismes que hi han per a aquest tema. L'altre dia va ser fins i tot curiós i anecdòtic que el seu portaveu al plenari va dir: «Usted el 29 de febrero se tendrá que ir.» Primer, que el 29 de febrero no existeix de l'any 2019, eh? (Rialles.) Però, segona, que està previst que, quan s'acaba el mandat, es posa en marxa el mecanisme de presentació de candidatures, vostès hauran de fer l'anàlisi... Està previst. Tot això està regulat.

Ara, i la segona qüestió, i la més important, per això he demanat sortir per consultar en pantalla. Volen fer un debat sobre el Síndic de Greuges, i els informes que té, i les xifres de queixes que rep i tot? Fem-lo. Jo l'he demanat, com a mínim la setmana vinent, de l'any 17; el tenen. No cal que consultin estadístiques, vostès. Cada any el tenen. En tenen quatre d'informes cada any, anuals –quatre. No un, quatre. Per tant, fem-ho quan pertoca a cada un.

Jo no crec que en aquesta comissió i en aquest punt precisament –i avui amb les circumstàncies que es donen, que ens haurien d'alegrar a tots–, no he sentit cap opinió en contra, que hi ha una llei que ho regula i un recurs que es retira. Saltem a debatre sobre tantes queixes i no ho sé. Que a més s'equivoca, que és el que he anat a consultar. Però és que no vull fer avui aquest debat amb vostè, perquè ja hi ha el debat corresponent; torno a dir que la Junta de Portaveus demà decidirà si va o no va a la propera sessió plenària, que hi hauria d'haver anat des de principis de febrer; ens aconseguirà ja el següent informe anual, que no pas aquí en comissió, no? Jo no estic demanant al president que no l'hagués deixat expressar sobre això. Vostè es pot expressar sobre el que vulgui, però no toca en absolut sobre el que estàvem parlant.

Mirin, nosaltres avui hem parlat de la universalització de la salut. D'això, hem parlat. No de les vegades que hem tocat el tema de salut. Sàpiguen tots, i m'ho han sentit dir moltes vegades, que proporcionalment salut és el tema que menys queixes suscita a Catalunya. Si vostè controla les estadístiques ho deu haver vist, si no, s'ha equivocat. És tan fàcil com entrar... El síndic ho té tot penjat a la web –tot–, absolutament tot, des del que guanya fins el que guanya l'últim membre del síndic, des d'on va, des de què fa. Tot ho té, i ho té des de fa vuit anys, eh? –ho té des de fa vuit anys.

Per tant, si vol consultar, pot haver consultat precisament que, en proporció a 7 milions 500.000 i escaig persones a Catalunya que tenen dret a accedir a la salut universal, queda molt lluny, però molt lluny, la proporció de queixes que arriben al síndic. La resposta, fàcil, ja me la conec, és dir «és que no confien en vostè». Sí, hi ha algú del seu grup que amb el cap ja diu que sí, eh? Llàstima que l'any passat van confiar-hi 60.000 i escaig persones i va creixent. Deuen ser... No sé amb qui parlen vostès, però això va creixent, eh? Però és el tema que en proporció suscita menys queixa.

Així i tot –així i tot–, hi han centenars i centenars d'actuacions d'ofici, de resolucions, d'informes que toquen el tema de la salut. Hem treballat des de..., vostè ha citat el VISC+. El VISC+ és un tema importantíssim per a la salut. I el VISC+ en aquesta cambra va molt lligat a la universalització. El VISC+, en aquesta cambra hi havia grups parlamentaris que volien votar-lo en contra. I el VISC+ és una finestra oberta importantíssima a la investigació universal sobre les dades universals per fer avançar la salut pública. I el síndic es va comprometre, a partir del rigor de tots els que ens van assessorar dins i fora del síndic, en aquesta línia. N'han citat un de molt important, que lliga moltíssim amb el que estem discutint. Aquest sí que hi lliga molt. Li podria citar els dels CUAPs, els dels CAPs, els que hem fet sobre els temes de salut mental... És igual, aquest és el debat que quan vulgui...

És més, no quan vulgui, jo el convido que en acabar la sessió vostè i jo quedem, amb l'agenda en mà, perquè vingui al síndic, i tinguem l'estona que vostè vulgui per analitzar a fons, donat que, evidentment, l'interessa a vostè el tema, a fons, i amb els meus assessors i assessores, sobre aquesta qüestió. Perquè segur que tenim fallades, seguríssim. I segur que hi han parcelles de la salut que potser ni hem estudiat. I l'hi dic molt sincerament, i ho he dit sempre en aquesta sala, perquè és l'únic lloc on m'han d'exigir comptes; l'única institució que pot exigir comptes al síndic és aquesta casa. I, per tant, vostè ha fet el seu paper. I jo li demano que, si vol, independentment de quan hi hagi o no hi hagi debat, el dia que sigui de la setmana, crec que tenen plens el 21 o el 22, això de l'informe de 2017, i independentment de..., quan

vulgui, com que no veig cap previsió d'un debat sobre aquesta qüestió en el calendari, tinguem un debat.

Mirin, els il·lustraré només amb un exemple: 2013, crec que vostès ja tenien una certa representació parlamentària –si m'equivoco em corregeix, eh?–, sí, aquí al Parlament, nosaltres vam presentar un informe sobre malnutrició infantil que tocava de ple la salut. Vam tenir un sarau amb el Col·legi de Pediatres de Catalunya..., que ens van deixar –perdonin l'expressió– a parir. Un any més tard, ens aplaudien, i ens ho reconeixien per escrit, del que havíem avançat a partir del que, com a síndic, havíem entrat en un tema tan difícil, de dir que a Catalunya hi ha malnutrició infantil. Que no s'atrevia a dir-ho ningú. I dir-ho amb rigor, sense demagògia.

I jo entenc que vostès discuteixin amb tota la confrontació que calgui; això és un Parlament i això és democràcia. Malament que no hi hagués aquesta discussió. Jo ja ho vaig dir l'altre dia: jo he viscut, no vostès, èpoques que no hi havia discussions d'aquestes, perquè hi havia dictadura. La democràcia és això. Però al síndic li toca, per damunt d'aquesta confrontació, buscar el màxim de rigor per aportar les dades que molt sovint tots els grups, el primer de tots Ciutadans, utilitza. Si joestic súper orgullós de com Ciutadans fa servir les dades del síndic, aquest síndic tan horrorós que només obeeix els seus amics, separatistes, eh?

Que a mi em fa gràcia això del separatisme, perquè li confesso, en un parèntesi de pura coqueteria, la meua fitxa policial a l'època de la dictadura era *rojo separatista*. I ara sembla..., l'altre dia, d'un altre grup parlamentari, em van tornar a dir «*rojo*». Aviat tornem a la fitxa que jo tenia quan el senyor Creix i el seu germanet torturaven, eh?, que era quan hi havia dictadura.

Miri, nosaltres en el dia d'avui pensàvem que faríem un punt molt tranquil, i crec que l'hem fet, i estic molt content dels dos punts, tant aquest com el que estem tenint ara, per analitzar informes molt seriosos sobre els quals jo tinc 0,0005 per cent de mèrit, perquè jo sense aquesta gent que està en el darrer banc, o sense aquests que estan a la meua dreta, no els podria ni parlar, eh? Tota aquella gent –eventuals, com diu la llei, eh?, i malament que jo no els fes eventuals, perquè aleshores estaria incomplint el mandat legal– col·laboren. I quantitat de col·lectius: col·legi de metges, col·lectius que estan mobilitzant-se en molts territoris de Catalunya, en molts sectors, a favor de la salut pública, etcètera. Sobre un sistema que és d'una excel·lència més que demostrada, el sistema de salut pública de Catalunya, en primer lloc gràcies als seus professionals i als seus equipaments. Gràcies a això els podem presentar aquests informes.

Tornant a la resultat d'aquesta presentació, ho han dit també tots els grups, i estic molt content que hi hagi un lloc comú sobre això. Qui més rebia la patcada i qui més la rep són els vulnerables. I no és un concepte per als sociòlegs, amb tot el meu reconeixement als sociòlegs. «Vulnerable» és un concepte importantíssim i són els que hauríem de mimar. I és evident que encara podem millorar el *real decreto ley*, com si és aquí en tràmit parlamentari, com podem millorar el reglament que apliqui la llei catalana. Això els toca a vostès. Això ja no li toca al síndic. Això els toca vetllar-ho a vostès, i donar el màxim de garanties a tots els col·lectius vulnerables, començant pel més vulnerable, que també ha citat de bell antuvi molt ben enfocat el mateix senyor Martín Barra, el dels infants.

Jo acabaria dient-los que hi ha un tema que ha sortit d'esquitllentes, i jo lamento que en sintetitzar tant en la presentació potser no hagin vist que hi donava molta importància: és bàsic que arribi la informació a les persones; si més no, el que nosaltres comprovem és que hi ha molta desinformació. Que arribi la informació a les persones. Primer als professionals, que alguns d'ells, potser *avant la lettre*, van prendre allò que es diu la justícia per la seva mà, però als professionals, del nou marc i de com s'ha consolidat. Però sobretot a les persones, especialment les vulnerables, que poden acudir a partir d'aquesta real universalització.

Gràcies, president.

El president

Gràcies, senyor síndic. És el torn ara, per un temps màxim de cinc minuts, per part del Grup de Ciutadans, el senyor Martín Barrio.

Martín Eusebio Barra López

Gracias. Martín Barra. Es igual, Barra o... (*Veus de fons.*) Perdón, perdón. No, era solamente por... Por favor. Cuando algún diputado comentaba aquello del «abárrame»... (*Rialles.*) Además me ha parecido simpático y todo, ningún problema.

Yo, en primer lugar, permítame una previa, señor Ribó, respecto a fallos, aquí el que le habla..., *pf*, serían inmensos. Pero, si me permite, a mí había una frase que me encantaba que decía que «he aprendido tanto de mis errores que estoy dispuesto a cometer alguno más». Claro que sí, no pasa nada, siempre y cuando se aprenda. Y, en primer lugar, revisaré lo que he dicho antes porque yo antes no hablaba de «sus amigos separatistas», me refería a partidos separatistas, no a personas. Y, si lo he dicho mal, pues, ese habrá sido uno de los muchos fallos que habré cometido hoy, seguro, y no será el único.

Si todo lo tiene en la web, si tiene toda la razón. Por eso lo he usado. Claro. Por eso lo he mirado y no pasaba nada. Tienen razón cuando me dice que las quejas individuales de salud no son especialmente..., en cuanto a volumen, creo que eran de un 6 por ciento en el último año, si no recuerdo mal, era el quinto lugar entre trece. Lo recuerdo, lo estuve mirando ayer también, sí. O sea, tenía toda la razón. Y, por eso, eso ni les quita mérito ni les pone mérito. Tiene razón que, en cuanto a volumen, no es el más destacado. Y, desde luego, a mí no se me ocurriría en ningún caso atribuirles a las personas que vayan a consultarle a usted, o no, ningún tipo de intencionalidad de ninguna clase, ¿no? Eso sí que no se me ocurriría bajo ningún concepto.

Le tomo la palabra en cuanto a hacer una visita y enterarme bien, porque, como bien usted ha dicho, sin duda es un tema que me interesa. Es un tema que me interesa especialmente, que nos interesa especialmente a Ciudadanos, tampoco es que a mí en particular. Como le informo yo..., no soy el portavoz de salud, estoy en la Comisión de Salud, pero nuestro portavoz es otra persona, pero nos interesa como partido.

Y hasta presentamos proyectos de ley que nos votan en contra para mejorar. Claro, es que las votaciones a parte que en el Congreso de Madrid estuvimos desde 2015, no estuvimos antes, pero, bueno, eso no tiene mayor misterio, son cosas que... Y a veces, pues, ya lo saben ustedes, podemos votar hoy una cosa, mañana otra cosa. Esto tampoco tiene ningún misterio en ningún partido.

Sí que me gustaría dejar una constancia, porque sí que ha habido una insinuación acerca de lo que nos interesa respecto a este tema. Y, miren, pues, hasta en el pacto que teníamos con el señor Pedro Sánchez, que no llegó al Gobierno antes, pues, porque a algunos no les pareció oportuno y ya está, no pasa nada, como en el pacto que teníamos con el PP, se incluían. En ambos dos se incluía una cláusula para llevar a las reuniones el acceso universal al sistema sanitario. Esto está puesto así, está en los dos.

Luego, lógicamente, pues, como bien ha dicho, llegan los debates, nos ponemos a hablar entre nosotros. Unos hacemos unas leyes, otros, otras. Unos votamos en contra, y hoy por otra, por motivos que ahora mismo sinceramente creo que sería un poco absurdo entrar en debate, porque, como bien ha dicho nuestro presidente antes, esto no era un debate entre los partidos en esta comisión en concreto, sino para un informe del *síndic*.

Y, eso sí, que cuando nos ponemos todos tenemos fallos; vuelvo a decir que yo el primero, y lo intentaré corregir sabiendo que cometeré más; no tenga nadie ninguna duda al respecto. Pero bueno, incluso he hablado de páginas textuales del informe –he hablado incluso de páginas textuales del informe. Claro que he hablado de más

cosas, ¿cuál es el problema? Estamos para hablar. He hablado de más cosas y pueden criticar lo que yo haya dicho, faltaría más. Pero decir que he dicho cero sobre el informe, pues, también ha sido un fallo, con todo el cariño.

Gracias.

El president

Moltes gràcies, senyor Martín Barra. La paraula ara la tindria la diputada senyora Marta Moreta, en nom del Grup Parlamentari dels Socialistes i Units per Avançar.

Marta Moreta Rovira

Gràcies, president. Només una cosa. Llavors he pensat que no li demanaria la pregunta però ara la hi demanaré. Era una pregunta sobre el tema de si creu que calen més esforços en educació sanitària amb la ciutadania nouvinguda, com és, per exemple, el seguiment dels embarassos, les vacunacions... Era aquesta. Llavors he pensat que potser sí que valia la pena, doncs, introduir-la. És molt curteta i, per tant, és fàcil que s'hi pugui referir un momentet.

Només respondre, ja sé que no és un debat entre diputats i diputades, però ja que m'han citat... La senyora Gemma Espigares explicava que la llei –parlo de la llei que es va aprovar aquí al Parlament, eh?, d'universalització d'assistència sanitària– la van aprovar tal i qual; s'ha deixat el PSC, que també la va aprovar. Se l'ha deixat sense voler, però se l'ha deixat. També la vam aprovar nosaltres. (*Veus de fons.*) No ho ha dit –no ho ha dit–, però segurament és un petit error inconscient que no... No passa res.

El president

Perdoni, senyora Moreta, recordo a tots els grups que, quan hi han al·lusions personals, hi ha un torn específic per fer-ho. No esperava de vostè (*rialles*) que em posés en aquesta tessitura d'haver-li de cridar a l'ordre perquè no és el cas...

Marta Moreta Rovira

Sí, sí. Ho deixo, però parlava de la universalització.

El president

...però de no establir aquest diàleg, que em sembla que no ens porta enlloc, i referir-se només a allò que ha dit el síndic.

Marta Moreta Rovira

Parlava de la universalització, de totes maneres, eh?, de la llei d'aquí al Parlament de Catalunya, eh?

I una altra cosa és que és veritat –és veritat– que el PSOE tenia aquests tres mesos de carència i és veritat que la llei catalana és millor en aquest sentit. És veritat. Una es va fer fa més de trenta anys, també és veritat; l'altra en fa menys. I el que realment ens preocupa en aquest moment és el tema del reglament. I el reglament es podia haver començat a treballar, a avançar, mentre estava en el TC i no s'ha fet.

Per tant, sí que des d'aquí seria important que recalquéssim que el reglament ja podria estar fet i no està fet. I, per tant, és un dels temes que aquí s'ha debatut en aquest informe. I, per tant, també demanaria al Govern que acceleri aquests tràmits.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora Moreta. En nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, el senyor Joan Josep Nuet.

Joan Josep Nuet i Pujals

Sí; gràcies, president. No hi afegiré res més i dic que m'he d'absentar perquè vaig a una altra reunió.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara seria el torn, en nom del Grup Republicà, per part de la senyora Gemma Espigares.

Gemma Espigares Tribó

Sí, molt ràpidament. Jo crec que és bo que la pregunta que li ha fet la diputada Moreta amb relació a si cal més atenció sanitària o educació sanitària a la població immigrant l'ampliï al global de la població. Crec que, una vegada més, no hem d'estigmatitzar; no són els immigrants els qui tenen problemes per saber quines vacunes tenen, sinó que, malauradament, sovint és el conjunt de la població que té dubtes. I, per tant, recollir la pregunta, que crec que és molt bona, però ampliar el marc de qui seria competència.

I autoesmenar-me amb la intervenció inicial que he fet. Quan he parlat del 2012 i, efectivament, he posat el «logo» de Ciudadanos, crec que portava malament el fil, el de Ciudadanos no era. Segurament els trànsfuges de Ciudadanos, quan el 27 per cent dels diputats d'altres partits van anar cap allà, i el Cantó, m'han desviat. És cert que no tinc totes les dades de les eleccions que hi ha hagut, però, en tot cas, el «logo» de Ciudadanos no estava el 2012 al Congrés i crec que és bo que rectifiqui aquest cas.

El president

Moltes gràcies. El darrer torn correspon al senyor Lluís Guinó, en nom de Junts per Catalunya.

Lluís Guinó i Subirós

Sí, només per reiterar el que li he preguntat o li he plantejat respecte a les qüestions que tenen a veure amb el turisme sanitari. Fins a quin punt té pensat o han estudiat quines mesures es poden prendre per evitar-lo o per prevenir-lo?

I, per altra banda, també, sí que ens trobem en una situació que té un caire clarament transversal. I li voldria demanar quines són les mesures que es podrien prendre a l'hora de transmetre informació, de fer pedagogia, des de tots els àmbits i des de tots els departaments precisament. Si veu possible fer una feina interdepartamental en aquesta qüestió i, fins i tot, implicar, certament, les escoles en el que és l'educació i la pedagogia en àmbits de la salut, i, en concret, si és necessari, qüestions que tenen a veure amb l'educació sexual, per exemple. I com s'articularia des d'un punt de vista sobretot de tasca governamental amb la implicació de diferents departaments.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor... Sí? (*Manuel Rodríguez de l'Hotellerie de Fallois demana per parlar.*) Em demana la paraula? Per?

Manuel Rodríguez de l'Hotellerie de Fallois

Per al·lusions.

El president

Sí, digui.

Manuel Rodríguez de l'Hotellerie de Fallois

Amb relació a la portaveu d'Esquerra Republicana, recordar-li no només l'any 2012, que no estava el «logo» de Ciudadanos, sinó tampoc cap company, sinó tampoc l'any 2015, perquè les eleccions generals van ser el desembre del 2015. I, per tant, fins al 2016 no havíem plantejat aquesta problemàtica.

Gràcies.

El president

Gràcies per l'aclariment. Ara té la paraula el senyor síndic.

El síndic de greuges

Sí. Primer de tot dir que jo subratllaria la importància de la informació en tota la població, sens dubte. I, evidentment, hi ha un esforç a fer amb els nouvinguts en tant que puguin ser en aquest sentit més vulnerables, tant usuaris com professionals, eh? També ho voldria de cara als professionals que s'incorporen al sistema de salut.

I el tema d'educació ens ho han sentit dir moltes vegades, i més ara quan en aquest punt concret l'estem aproximant al tema de com es va component la nostra població. No s'oblidin que Catalunya, del 2000 al 2010, va ser la zona de la Unió Europea que va tenir el percentatge més elevat d'immigració de tercers països, la qual cosa diu que és un fet sociològic, diu molt a favor de Catalunya, de com ho van enfocar. Tant de bo mai perdem aquesta perspectiva en enfocar, en drets i també en deures, tota la població que s'anés incorporant a Catalunya. Aquí ens tindran sempre al seu costat.

I ja, en segon lloc, agrair molt sincerament a tots els grups parlamentaris les seves aportacions. Independentment, que ningú es posi gelós, però jo em penso que aniré un dia a esmorzar amb el senyor Martín Barra (*rialles*) per parlar d'aquest tema.

Gràcies.

El president

No havent-hi cap altra qüestió a tractar, aixequem la sessió.

Gràcies.

La sessió s'aixeca a tres quarts de sis de la tarda i tretze minuts.